

Романтика, очарование и мистерия в
КОЛЕЖА ЧАЛФОНТ, ЛОНДОН

3

ОПАСНО ЛЯТО

ЛАНС САЛУЕЙ

ЛАНС САЛУЕЙ ОПАСНО ЛЯТО

Превод: Георги Анастасов

chitanka.info

„Това не ми харесва... Тя трябва да си отиде. Трябва да се отървем от нея.“

Лаура не може да го повярва! Наистина ли говориха за нея? Тогава Лаура разбира, че не втората ѝ майка, а тя самата е наследила Саксънууд — прекрасното имение на баща ѝ — и изведнъж се оказва, че има всички основания да се страхува. Лаура трябва да забрави страховете си и да се наслаждава на калифорнийското слънце, но дори задълбочаващото се приятелство със симпатичния Джейк Шенън не може да прогони от нея чувството на несигурност.

ПЪРВА ГЛАВА

Денят, който завинаги промени живота ми, започна като всеки летен понеделник. Спомням си, че се събудих по-късно от обикновеното и в един ужасен миг си помислих, че съм се успала и ще закъснея за училище. После, щом осъзнах, че от две седмици съм във ваканция, отново се отпуснах с облекчение на възглавницата и лениво се заслушах в утринните звуци: едва доловимите звуци долу в кухнята, шума от движението по Розлинг Хил, чуруликането на врабчетата отвън в градината.

Стаята ми беше огряна от слънчева светлина и трябваше да се чувствам неимоверно щастлива при мисълта за дългия летен ден, който ме очакваше. Но не беше така. Кой знае защо мрачно гледах тавана и се чудех как, за бога, щях да запълня празните часове пред мен. Разбира се, винаги имаше възможност да се случи нещо вълнуващо, но не се надявах много на това. С мен никога не беше ставало нещо интересно. Но по стечение на обстоятелствата се оказа, че греша и то много!

Постепенно престанах да се самосъжалявам, станах от леглото и се отправих към банята. Загледах отражението си в огледалото — не за първи път жадувах да изглеждам екзотична и очарователна като братовчедка си Аби. Винаги, когато ѝ споменавах това, а то се случваше често, тя казваше, че не съм с всичкия си — била съм блондинка английски тип и би дала всичко, за да има кожа като моята. Подозрително изучавах кожата си в огледалото. Какъв е смисълът да притежаваш чудесна кожа, когато всичко останало изглежда толкова бледо и безинтересно. Джентълмените би трябвало да предпочитат блондинки, но никога не бях имала повод да се убедя в това. Ако не се смята лигавенето на Джей Хендриксен на партито по случай края на годината у Дани Анджелено. Джей Хендриксен беше живо доказателство, че не всички австралийци са едри, загорели от слънце и красиви. Освен това се целуваше ужасно. Не, макар и блондинка английски тип, нямах никаква надежда. Поне не с момчетата.

Надолу по стълбите срещнах леля си, която се качваше с каничка кафе в ръце. Усмихна се като ме видя.

— Не знам какво става с Аби. Може би това ще я разсъни.

— По-добре да побърза, че ще закъснее за репетиция — казах аз и продължих към кухнята.

Всичко с Аби е наред, помислих си. Носят ѝ кафето в леглото като на празник. Някои хора са късметлии.

Докато чаках да се опече филийката, излязох навън в градината. Постоях малко във вътрешния двор, наслаждавайки се на галещото слънце и на тежкия мирис от разцъфтелите орлови нокти, който се носеше из въздуха. После се върнах, за да закуся.

Докато седях, влезе леля Максин и седна до мен на чаша кафе. Както винаги, изглеждаше елегантна, необикновено елегантна, за да бъде леля на някого. Думата „леля“ постоянно ми е навявала асоциация за очилата стара дама. И Максин беше на същото мнение, поради което още от самото начало се споразумяхме да я наричам със собственото ѝ име.

— Аби се е успала — каза тя. — Трябва да побърза, ако иска навреме да стигне за репетицията.

Кимнах и отчупих едно парче от филийката с мармалад. Щеше да ѝ послужи ако наистина закъснееше.

— А и аз ще закъснея за моята, ако не внимавам с часовника — продължи леля ми. — Бедната Лаура, сигурно ти е много трудно с две актриси около себе си — засмя се тя и после добави: — Какво мислиш да правиш днес? Нещо интересно?

— Нищо особено — промърморих аз.

— Съжалявам, скъпа — тя взе ръката ми и я задържа за момент, — зная, че с Аби бяхте запланували екскурзия това лято и че пиесата ѝ няма да позволи да пътувате. Сигурно се чувстваш ужасно. Но това е голям шанс за нея.

Да, това беше голям шанс за Аби. Тя повече от всичко на света искаше да стане актриса и мечтите ѝ бяха на път да се сбъднат, когато ѝ предложиха роля в лятната младежка продукция на „Венецианският търговец“. Единственият проблем беше, че вече бяхме запланували екскурзия до Франция през лятото, където щяхме да гостуваме на едно приятелско семейство близо до Бандол. След това щяхме да обиколим средиземноморския бряг и да отидем до Италия. Но пиесата на Аби

беше осуетила всичко. Сега тя всеки ден репетираше с вълнуващите си нови приятели, докато аз си седях вкъщи и се чудех какво да правя. Не беше честно. Изобщо не беше честно.

— Видя ли материала във вестника снощи? — попита Максин. — Хубаво е, че е едва в началото на кариерата си, а вече пишат за нея. И освен това — тя потайно сниши глас — виждам, че във вазата до леглото ѝ има прекрасна червена роза. Дали пък на сцената не се появява нов приятел? — погледна ме тя дяволито.

Поклатих глава и намазах още една филийка.

— Нямам представа — казах аз, — мислех, че още излиза с Гари Голдман.

— О, не — каза Максин, — всичко свърши. Поне според мен. Но с Аби не може да се говори за това.

Не, с Аби не може да се говори, помислих си мрачно. Никой не можеше да каже същото за мен обаче. Чудно ми беше какво все пак говореха. Бедната Лаура Кордел! Толкова различна от братовчедка си. Не може дори да се допусне, че имат някаква връзка. Аби е толкова привлекателна и контактна, че без съмнение всяко момче би пожелало да излиза с нея. Лаура е приятно момиче, но защо не направи малко повече усилия да изглежда по друг начин?

— Наистина трябва да тръгвам — каза Максин, — иначе ще закъснея. Чао, скъпа. Ще се видим по-късно.

Тя се обърна на вратата, за да ми прати целувка, и излезе.

Привърших с филийката си и се подвоумих дали да не изям още една. Накрая се отказах и взех една ябълка. След няколко минути чух трясъка от входната врата — Максин беше излязла.

За момент настъпи тишина, след което звукът от стъпки горе ми подсказа, че Аби най-после беше станала от леглото. Нямах настроение за весели разговори относно репетициите ѝ, затова бързо влязох в спалнята си и затворих вратата. Леля ми беше права: понякога беше трудно да имаш две актриси около себе си. Дори трябваше да призная, че животът с Максин Андерсън през по-голямата част от времето беше вълнуващ и непредсказуем. Тя е известна театрална актриса и аз живеях с нея и Аби, откакто майка ми загина при автомобилна катастрофа. Бях десетгодишна. Оттогава до днес Максин винаги ми е била като майка, а Аби — като истинска сестра. С нея сме почти на една възраст — по-голяма е само с два месеца и въпреки че

не сме еднакви по възгледи и характер, хората често ни мислят за сестри. Освен това почти винаги се разбираме. Само когато сцената надигне грозното си туловище, настроението се влошава и обстановката в спокойния ни дом в Хампстед се нажежава.

Както беше и сега. Освен че Аби беше ангажирана в продукцията на младежкия театър, Максин също репетираше нова пиеса. Премиерата в Уест Енд беше след две седмици и тя беше ужасена от това. Винаги повтаряше, че с увеличаването на популярността страхът от сцената не намалява ни най-малко, но аз никога нямаше да почувствувам този страх. Въпреки че леля ми беше толкова известна актриса, никога не бях проявявала и най-слаб интерес и желание да тръгна по стъпките ѝ и да се кача на сцената. Но с Аби беше различно. Тя живееше за театъра и беше призвана да стане звезда. Харесвах това в нея.

Съпругът на Максин, Джонатан Шерууд, също не се интересуваше от театър. Той работеше към някаква фирма, занимаваше се с акции, сделки и инвестиции, но въпреки че интересите им с Максин бяха толкова различни, двамата изглеждаха щастливи. Бяха женени от няколко години — той беше третият или четвъртият ѝ съпруг, забравих точно. Много харесвах Джонатан. Той беше спокоен, чувствителен, тих, но и забавен. Когато Максин и Аби проявяваха повече темперамент, отколкото трябва, и раздраженията им ставаха непоносими, често се измъквахме от къщи и ходехме на кино или да ядем пица, докато у дома стане по-безопасно.

Когато някой от нас се нуждаеше от него, Джонатан беше винаги на разположение. Често си мечтаех да ми бъде истински баща. Едва си спомнях своя собствен. Когато бях малка, живеехме в Америка и имах смътни спомени за висок мъж с гръмогласен смях, който ми четеше приказки за Заека Брер. Родителите ми се разведоха, когато бях на пет години, и майка ми ме доведе да живеем в Англия, така че след това го видях само веднъж или два пъти, когато идваше по работа. Все пак, той никога не забравяше рождения ми ден и Коледа: когато бях малка, се обаждаше по телефона или ми пращаше скъпи подаръци. Но не беше лесно да водиш разговори с баща, когото едва познаваш и за когото смътно си спомняш. Така че след време телефонните обаждания престанаха. Подаръците обаче продължиха да пристигат. С годините все по-малко мислех за баща си. Леля ми го споменаваше от време —

на време, предполагаше, че очевидно е много богат, с голяма къща в Лос Анджелис, но това не ме интересуваше. Защо трябваше да мисля за някой, който не мислеше за мен? Бях достатъчно щастлива в новия си живот с Максин, Аби и Джонатан. Те бяха всичко, което исках. И от което имах нужда.

Чух как Аби тръшна вратата на спалнята си и как тръгна надолу по стълбите. След това настъпи тишина — може би закусваше набързо — и тогава чух гласа ѝ в хола. Пристъпих на пръсти и надникнах през перилата на площадката. Аби говореше с някой по телефона. За момент останах на място и се заслушах. Знаех, че това, което правех, беше ужасно, но не можех да устоя. Може би щях да разбера дали си има приятел или не.

— Какво значение има? — Аби изглеждаше ядосана за нещо. — Знаеш какво значение има, Мел!

Мел. Тя просто говореше с Мел. Вмъкнах се в стаята си, а бузите ми горяха от чувство за вина и разочарование. Мел Розидис беше най-добрата приятелка на Аби и един от най-хубавите хора в Чалфонт. Преди няколко месеца някой се беше опитал да отвлече братчето ѝ, но тя изглежда преодоля шока с помощта на новия си приятел, едно момче от Венецуела на име Антон. Беше дошъл в Чалфонт по средата на срока и беше предизвикал голямо раздвижване във випуска ни. Очарователни южноамериканци се срещат рядко дори в Чалфонт. Мел и Антон. Аби и Гари или който и да беше сегашният ѝ приятел. Изглежда всеки си имаше някой. Освен мен.

Изведнъж ми се прииска ваканцията да е свършила и отново да сме на училище. Мисълта за Аби, Мел и Антон ми беше напомнила колко самотна съм всъщност. През учебната година поне си имах компания за през деня. Нямах си специален приятел или приятелка, но се разхождах с Рейчъл Куин или с Дани Анджелено, с Джей и Оливия Стрикланд. Рейчъл си беше намерила хубава работа в Италия за през лятото, така че нямаше да я виждам известно време. Не знаех за Дани и другите, но предполагам, че и те бяха тръгнали нанякъде.

Едно от най-хубавите неща от съвместното ми съжителство с Максин и Джонатан беше, че посещавах заедно с Аби колежа Чалфонт. Това е малко международно училище, скрито зад къщи, блокове и кестенови дървета, които обграждаха тиха улица в Сент Джонс Ууд. Ако не бяха елегантните каменни колонии от двете страни на входа и

скрития надпис до тях, на който пишеше „Колеж Чалфонт“, никой не би предположил, че там има училище. Но на края на алеята, обградена от дървета, се намираха две просторни игрални площадки и след тях — главната сграда във викториански стил с множество кули и боядисани прозорци. Навремето това е било замък, наречен Чалфонт Грейндж. Класните стаи са били достроени много по-късно, в доста остъклена сграда, което ги прави горещи през лятото и студени през зимата. Те обаче не можеха да бъдат видени от улицата, поради което посетителите, които идваха за първи път, винаги се изненадваха.

Повечето от учениците в Чалфонт бяха от други държави — например Тами-Ан Зийгълър и Гари Голдман са американци, а бащата на Лий Нелсън е посланик на една от карибските страни — и това правеше колежът ни да изглежда твърде вълнуващ. Преподаването бе непринудено, с къси часове и спокойна атмосфера. Нямаше правоговорни правила или някакви ограничения за петите и шестите класове. Всички учехме за международна диплома, която се признава навсякъде по света — затова Чалфонт беше предпочитан от родители, които пътуваха много и които искаха децата им да получат международно образование. Тук пращаха децата си и много хора от шоубизнеса, особено онези, чиято работа ги караше да прекарват по-голяма част от времето си в чужбина. Като Максин Андерсън например. Сега жадувах да е понеделник сутрин през учебната година и да вървим заедно с Аби по познатата сенчеста алея, за да разискваме в предстоящите четиридесет минути „Макбет“ с Джим Къртис, който ни преподаваше английска литература.

Започнах да пресмятам колко седмици оставаха до края на ваканцията, когато шумът от отварянето на входната врата ме накара да изтичам до прозореца, за да видя Аби, която се втурна нагоре по улицата към Рослин Хил, а кестенявите ѝ къдри танцуваха на слънчевата светлина, докато бягаше.

Постоях малко на място, докато усетих, че в къщата отново е ужасно тихо. Не след дълго домашната ни помощничка Харгрийвс щеше да започне работа и тишината щеше да бъде разтърсена от шума на прахосмукачката. Дотогава обаче всичко беше на мое разположение. Внезапно ми стана хладно и се отдръпнах от прозореца. Това е смешно, казах си аз твърдо. Стегни се, Лаура! Денят е великолепен и

цял Лондон те чака. Ако разнообразието не идва при теб, тогава излез и го намери.

Спомних си, че Аби говореше с Мел по телефона, и ми хрумна идея. Знаех, че Рейчъл Куин беше в Италия, но в града все пак беше останал някой, който нямаше какво да прави. Можехме да направим нещо заедно, дори само да се пошляем около Ковънт Гардън или да отидем на кино. Запътих се надолу към телефона.

Оливия Стрикланд не отговори. После опитах с Тара Ленковски, но тя каза, че някакви роднини току-що били пристигнали от Израел и не можела да излезе през целия ден. Може би друг път. Свих рамене и затворих. На кого друг можех да се обадя? Очевидно не на момче — не исках да ги карам да си въобразяват. Все пак би било хубаво да прекарам деня с Дани Анджелено. Харесвах го повече от всички други в Чалфонт. Може би ако позвъня на сестра му — как ѝ беше името? Бони, да, така беше. Може би ако позвъня на Бони Анджелено, щях да попадна на него. Но тя само би си помислила, че съм луда. Както и той. Не, беше по-добре да опитам с приятелки. Но с коя? Нямаше смисъл с Мел, тъй като тя щеше да бъде изцяло заета с Антон, а и все пак беше приятелка на Аби, а не моя. Въздъхнах. Не ми оставаше нищо друго. Тами-Ан Зийгльр. Скръцнах със зъби и набрах номера ѝ.

Тами-Ан вдигна слушалката.

— Добре, Лаура, с удоволствие! — изкрюка тя, когато ѝ предложих да прекараме деня заедно. — Но има един проблем.

— Какъв проблем? — попитах аз.

— След седмица заминавам за Щатите и трябва да намеря нещо прилично за носене. И подаръци за семейството, разбира се.

— Естествено — измърморих аз.

— Винаги се опитваме да намерим нещо специално за Форт Уейн — продължи да дърдори Тами-Ан. — Нещо, което местните никога не са виждали.

Не би било трудно, помислих си, но казах:

— Е, ще дойда да помогна. Пълна съм с идеи.

— Добре. Идвай, Лаура — рече тя, — после ще отидем към Найтсбридж или някъде другаде.

Тами-Ан живееше в скъп апартамент в един блок до Риджънтс парк. Беше точно на ъгъла на пътя за Чалфонт, така че не беше трудно да се стигне до там. Познавах пътя като двете си ръце. Мел Розидис и

Антон живееха в блока отзад в отделни апартаменти, разбира се — за това забавих крачка, минавайки покрай входа им с надеждата, че можех да ги видя и да отложя срещата си с Тами-Ан.

Всъщност, нямаше нищо лошо у Тами-Ан. Дори на пръв поглед всичко изглеждаше наред. Тя беше привлекателна, с дълга медноруса коса — винаги изглеждаше като току-що излязла от моден салон. Само когато си отвореше устата, хората се отдръпваха ужасени. Тя имаше такъв глас, че в сравнение с него една бормашина би звучала мелодично. Не би било толкова лошо, ако не го използваше твърде много или ако нещата, които говореше, не бяха толкова фалшиви. Докато вървах към входа на блока ѝ, се утешавах с мисълта, че един ден с Тами-Ан ще ми помогне да се разведря, ако не друго.

Денят се оказа много по-добър, отколкото бях очаквала. Майка ѝ настоя да прием кафе с парченце от великолепия ѝ домашен кейк, преди да излезем, а беше приятно да седиш в удобната гостна на Зийгълрови, докато те бяха в очакване на екскурзията си до Щатите. Бащата на Тами-Ан беше представител в Лондон на една американска фирма за електроника, но никой от семейството им не харесваше Англия и те живееха непрекъснато с мисълта за годишните почивки в родния им дом във Форт Уейн, Индиана. Този път Тами-Ан щеше да замине първа, за да прекара известно време при баба си и дядо си в Палм Спрингс, преди да полети на изток, за да се присъедини към родителите си.

— Затова трябва да си намеря някакви дрехи — пропищя тя, — нямам нищо, което да е подходящо за Калифорния.

— О, горката — казах кисело.

Тами-Ан ми хвърли подозрителен поглед, затова прибавих забързано:

— Все пак ще се позабавляваме, докато подменим гардероба ти.

— Да — сладко отвърна тя, — може би ти ще измислиш нещо ново, Лаура. Сигурна съм, че ще се справиш.

Мисис Зийгълър настоя да вземем такси до Нйтсбридж и ние заедно с Тами-Ан прекарахме доста време в бродене около Хародс, преди да се преместим към изисканите бутици в Бючамп. След като обядвахме, разбира се. Аз не си купих нищо, но тя прахоса цяло състояние за един бански костюм, който изглеждаше, че ще се разложи от най-малкия допир с вода, а така също за скъпи лондонски сувенири,

за които беше уверена, че във Форт Уейн ще паднат като ги видят. Към края на деня гледахме новия филм на Мерил Стрийп в едно кино на Кингс Роуд.

Когато излязохме, беше пиков час и едва успяхме да намерим такси. Тогава Тами-Ан пак настоя да прием кафе с кейк в апартамента ѝ. Благодарение на това се прибрах вкъщи чак към седем.

Нещо не беше в ред, когато отворих входната врата. Къщата беше подозрително тиха, освен това Максин излезе в коридора веднага, щом влязох. Очите ѝ бяха издائнически влажни, а усмивката ѝ — твърде пресилена.

— Лаура, скъпа — каза тя като ме видя. — Чудехме се къде си.

— Бях навън с приятелка — отвърнах аз, обърквана от нейната загриженост. — Бях оставила бележка.

— Да, зная. — Тя спря и после добави: — Ела в хола. Трябва да ти кажа нещо.

— Какво се е случило? — попитах аз, докато я следвах. — Какво има? Да не би Аби...

Максин поклати глава.

— Аби е добре. Седни, скъпа, сега трябва да бъдеш много, много смела. Има лоши новини.

— Лоши новини?

— За баща ти. Обадиха ни се от Щатите преди час. Починал е рано днес. Може би сърдечен удар. Било е бързо и... безболезнено.

Гледах я мълчаливо. Не чувствавах нищо. Въобще не чувствах нищо.

— Толкова съжалявам, скъпа! — прошепна тя.

— Всичко е наред — казах аз.

Как можеше да ми е мъчно за човек, когото не познавах? Той ми беше баща, но това беше само една дума. Дума, която не означаваше нищо.

Настъпи пауза, след което леля ми нежно ме докосна по ръката.

— Има и друго — каза тя. — Джесика, съпругата на баща ти, би желала да отидеш там да ги видиш.

— Там? — Не разбрах какво имаше предвид. И коя беше Джесика?

Тя не можеше да бъде съпруга на баща ми. Майка ми беше негова съпруга. Но и тя бе мъртва.

— В Калифорния — каза Максин, — Лос Анджелис. Семейството на баща ти иска да ги посетиш. Възможно най-скоро.

Гледах учудено, а след това започнах да се смея.

— Съжалявам — казах накрая, — не съм истерична. Само...

— От шока е — рече Максин твърдо. — Горкичката, сигурно е ужасен шок за теб.

Кимнах и отново се усмихнах, припомняйки си как бе започнал денят ми. Сутринта животът ми изглеждаше толкова скучен и празен. Мислех си, че нищо интересно не би могло да ми се случи. Но сега всичко се беше променило. Баща ми беше починал и аз щях да заминавам за Калифорния. Спомних си думите на една стара песен: „Калифорния, аз идвам там, откъдето започнах...“.

— Ще ходя в Калифорния! — казах на Максин.

Тя кимна, а в очите ѝ блестяха сълзи.

— Ще ходя в Калифорния! — повторих развълнувано. — Не е ли изумително?

ВТОРА ГЛАВА

Не си спомням много от дните, които последваха. Знам, че прекарах времето си, бродейки като зомби, опитвайки се да осмисля това, което се беше случило. И опитвайки се да се подготвя за всичко, което щеше да се случи. До един момент животът ми беше спокоен, еднообразен и скучен, а в следващия бях открила, че имам мащеха в Америка, която никога не бях виждала и която щях да посетя не къде да е, а в Лос Анджелис. Никога не бях ходила в Америка и винаги съм искала да отида. Максин ходеше в Ню Йорк толкова често, за да играе в пиеси и филми, че въобще не мислеше за това, а за някои хора от Чалфонт като Гари Голдман и Тами-Ан Зийгълър летенето до Щатите беше като да хване метрото до Тотнъм Корт Роуд. Всъщност, леля ми винаги е казвала, че всяка екскурзия до Нордърн Лайн е много по-вълнуваща от един полет през Атлантика. Не след дълго щях да проверя това.

Най-трудно беше да намеря нещо хубаво за носене и съжалявах, че не подозирах за предстоящата си екскурзия преди оня ден с Тами-Ан Зийгълър. Мислех да ѝ предложа да пътуваме заедно, но предположих, че вече е заминала за Палм Спрингс. Максин нямаше много време да ми помага, тъй като премиерата ѝ беше след няколко дни. Аби също беше много заета. Затова се опитах да направя всичко възможно сама, докато накрая в отчаянието си не помолих леля да ми отдели една сутрин и да ми помогне.

— Но защо никой не ми беше казал, че имам мащеха? — попитах я аз, когато седнахме на едно място да пием кафе. Това беше първата възможност да поговоря с нея за семейството си. — Аз не знам нищо за нея. Никой не ми е казал нищо.

— Скъпа, и ние самите не знаехме — рече Максин. — Имахме много малко контакти с баща ти. Всичките ни разговори около теб бяха посредством адвокати и брокери. Почти не сме говорили директно. Преди години той идва един-два пъти, но само за кратко. Една вечер се

появи в гримьорната ми, когато играех Хеда Габлер в Бродуей и това са били всичките ни срещи.

— Значи въобще не се е интересувал от мен — казах бавно, — просто не се е интересувал.

Максин ме прегърна.

— Мисля, че се е интересувал, но не е искал да тревожи щастиято ти при нас. Всяка Коледа му изпращах твои снимки. Сигурна съм, че дълбоко в себе си е мислил за теб. Но не те е познавал достатъчно. Все пак майка ти го напусна когато ти беше петгодишна. И после тази катастрофа...

— Как изглеждаше той? — попитах нетърпеливо. — Не искам да кажа на външен вид — виждала съм негови снимки. Как изглеждаше като цяло?

— Не зная, скъпа — каза Максин тъжно. — Слабо го познавах. Майка ти го срещна и се омъжи за него в Щатите, така че не бях го виждала преди. Видях го, когато дойдоха тук за медения си месец. Мисля, че беше твърде очарователен. Но те никога не бяха щастливи заедно.

— И сега той има друга жена — казах аз. — Моя мащеха...

— Да. Джесика Гордън Кордел. По телефона звучеше очарователно. Чакат с нетърпение да те видят.

— Те?

Максин леко се намръщи.

— Семейството. Джесика има син, мисля, че от друг брак. Това е всичко, което зная за нея. Предполагам, че има и други роднини, които искат да те видят.

Сигурно съм изглеждала разтревожена, защото тя бързо продължи:

— Ще прекараш чудесно, скъпа. Ел Ей е прекрасно място и аз съм убедена, че ще ти хареса.

Потреперих и погледнах чашата си. Изведнъж ми се прииска да не пътувам. Прииска ми се всичко да си е, както преди. Така предпочитам.

— Хайде, Лаура — бързо каза леля ми. — Все пак трябва да ти намерим някакъв бански костюм. И нещо по-изискано за вечерно време. Сигурна съм, че ще има много празненства.

Мисля, че започнах да изпитвам истинско вълнение при мисълта за екскурзията, когато чух тази магическа дума „Празненства“. Представих си, че се намирам в препълнен холивудски нощен клуб и танцувам с красиво русокосо момче с омайваща усмивка. Сърцето ми замря от възбуда. Това беше най-вълнуващото нещо, което ми се беше случвало и не трябваше да пропиляя нито миг!

Вечерта имаше още едно обаждане от Лос Анджелис и този път за пръв път говорих с мащехата си. Разговорът не беше дълъг, защото и двете бяхме нервни и аз дори не помня какво каза Джесика. Но помня тихия ѝ приятен глас и вълнението, което почувствах, когато затворих слушалката. С голямо нетърпение зачаках деня, в който щяхме да се срещнем лице в лице.

Джонатан беше този, който пръв ми спомена за завещанието. Споменът ми за тези объркани дни е твърде мъгляв сега, но ясно си спомням как вървах с него в градината една вечер, когато ми каза, че баща ми ме е споменал в завещанието си. Разговорите с адвокати и експерти все още продължаваха и никой от детайлите все още не беше уточнен, тъй като трябваше време да се решат нещата, особено когато са замесени две различни държави. Все пак още не бях пълнолетна и нямах нужда да се вълличам в такива неща. Все още.

Не знаех какво, за бога, говореше Джонатан.

— Искаш да кажеш, че баща ми ми е оставил пари? — попитах аз.

— Казах ти, че не знам подробности. Техните адвокати говорят с нашите. Всичко това иска време.

— Кога ще разберем?

Той нервно се закашля.

— Очаквам да научиш повече като пристигнеш в Лос Анджелис. Но не се тревожи за това, Лаура. Просто се постарай да прекараш добре времето си.

Ухилих му се.

— О, да, ще го направя — казах аз. — Нямам търпение.

Имах и други спомени. Например премиерата на Максин и великолепната ѝ игра като дама на средна възраст, която се влюбва в по-млад от нея мъж и се чуди дали да изостави съпруга си. Пиесата сама по себе си не беше нещо особено, но Максин беше пленителна и очарователна и аз много се гордеех с нея онази вечер. С Джонатан

седяхме до Аби. Тя беше с едно приятно момче, което репетираше в нейното представление и се казваше Адам или нещо такова. Накрая всички ръкопляскахме, след което се насъбрахме около гримьорната на Максин, за да я поздравим за чудесната ѝ игра. После имаше празненство, но аз не отидох. Джонатан ме откара вкъщи с такси, след което се върна обратно.

Спомням си, че вечерта преди заминаването ми Аби дойде в стаята ми и остана до късно. Само си говорехме. Отдавна не бяхме разкривали сърцата си. Побъбрихме си за всичко, но главно за пиесата на Аби и за усложнените ѝ любовни отношения. Ходела с някакво момче на име Рики, но се били скарали за нещо и затова довели Адам на премиерата. Той очевидно си падаше по нея, но тя не знаеше дали не е заради известната ѝ майка. Попита ме как би трябвало да постъпи. Не си спомням какво ѝ отговорих, но със сигурност ѝ казах, че съжалявам, задето няма да видя представлението ѝ, и че ще дойда за следващото.

— Завиждам ти, че отиваш в Ел Ей — въздъхна Аби накрая. — Обещай, че ще ми пишеш и ще ме информираш за всичко. И непременно направи снимки. Искам да знам как изглеждат.

— Благодаря, че ми напомни — отговорих аз.

Бях забравила за фотоапарата. Изрових го от чекмеджето и го захвърлих в куфара, който нареждах и пререждах в продължение на седмица.

— Защо не посетиш моя баща, докато си там — каза Аби развълнувано. — Сигурна съм, че ще се зарадва като те види. Ще ти дам номера му. Мисля, че живее в Лентууд.

— Но той няма да ме помни — запротестирах аз.

Бащата на Аби беше Били Дей — филмовият актьор. От време на време идваше в Лондон и я затрупваше със скъпи подаръци, а после отново отлиташе за Америка.

— Не бъди глупава — рече Аби — разбира се, че те помни. — После се засмя. — Не е ли странно? Ние сме едно уютно четиричленно семейство, а всички носим различни фамилии!

— Това е, защото всички имаме толкова сложно и потайно минало — казах аз. — Ти поне знаеш всичко за семейството си. А аз едва сега започвам да откривам моето.

Аби се протегна и взе ръката ми.

— Надявам се, че всичко ще мине благополучно, Лаура — рече тя нежно. — Заслужаваш малко късмет за разнообразие.

Усмихнах ѝ се и кимнах.

— Ще бъде вълнуващо — казах аз — и забавно.

— Може би ще се влюбиш в някой прекрасен сърфист, който ще те понесе към славата и щастието — подхвърли тя и очите ѝ заблестяха хитро.

— Да се влюбя? Аз? Сигурно се шегуваш! — усмихнах ѝ се и се направих на развеселена.

Но наистина бях. После добавих безгрижно:

— Знаеш късмета ми с момчетата. Готините минават и заминават, а аз се мъкна с отрепки като Джей Хендриксен.

— Това ще се промени — рече Аби. — Отсега нататък ще бъде различно, само почакай и ще видиш.

— Така ли? — Не бях убедена.

— Разбира се — продължи Аби, — сигурна съм.

— Добре — казах аз, — вярвам ти.

После заговорихме за други неща. По-късно, след като тя отиде в стаята си, помислих върху това, което беше казала. Може би беше права. Може би нещата с мен щяха да се променят. Може би щях да срещна някой в Калифорния. Все пак там можеше да се случи всичко. Абсолютно всичко.

После като че ли изведнъж настъпи денят, в който трябваше да пътувам. Последни забързани приготовления, сълзливи сбогувания, преди Джонатан да ме откара до Хийтроу и весело да ми помахва.

— Довиждане, Лаура — каза той. — Телефонирай ни, когато пристигнеш. Но, за бога, не забравяй часовата разлика. Те са осем часа след нас.

Преглътнах и казах:

— Ще го помня. Ще се видим след няколко седмици.

Той нежно ме целуна по бузата, а аз се обърнах и се отдалечих. Не чувствавах тъга или вълнение, а само слабост.

Това чувство се запази до момента, в който се качих на самолета. Накрая огромното стоманено чудовище се издигна в небето. Можех да махна предпазния колан и да се отпусна. След това започнах да се чувствавам по-добре. За момент успях да забравя всичко, свързано с Лондон, Максин и Аби. Все пак летях сама към страна, в която не бях

ходила и щях да се срещна с хора, които не познавах. А ако намразех Калифорния? И семейството на баща ми? Можеше да не ги харесам от пръв поглед, а и те да не ме харесат. Тогава какво? Усмихнах се на себе си и свих рамене. Едно от последните неща, които ми бе казала Максин сутринта беше: „Не забравяй, че можеш да ни се обаждаш по всяко време, Лаура. По всяко време“. После се беше засмяла високо и нервно и ме бе притиснала до себе си. „Тръгвай — беше рекла след малко, — приятно прекарване, скъпа.“

Усмихнах се при този спомен и затворих очи. После чух глас и една стюардеса с усмивка широка две стъпки ме питаше надвесена над седалката дали искам нещо за пиене преди обяда. Поръчах си кола и отново се наместих удобно. Отсега нататък щях да се забавлявам, каквото и да станеше.

Пътуването изглеждаше вечно. Докато самолетът летеше, аз се унасях в дрямка и се сепвах изведнъж, учудена от местонахождението си. Почувствувах се уморена и малко нервна, затова станах и се упътих към умивалника. Направих няколко крачки и замръзнах от изненада. Няколко места зад мен, заровила глава в някакво списание, седеше Тами-Ан Зийгльър.

Не знаех какво да правя. Можех да се промъкна, надявайки се, че тя няма да погледне нагоре и да ме види или да се втурна към нея и да кажа: „Здравей, Тами-Ан, радвам се, че те виждам!“. Накрая реших, че няма смисъл да се опитвам да се крия, тъй като рано или късно тя щеше да ме забележи. Не, най-добре беше да направя първата стъпка.

Имаше защо. Струваше си да се види изражението върху лицето на Тами-Ан, когато вдигна поглед към мен. Никога преди не бях я виждала така безмълвна. Тя остана като поразена близо минута.

— Лау... Лаура — запрепъва се тя след малко. — Какво... какво правиш тук?

— Мисля, че това, което и ти — отвърнах аз. — Летя за Лос Анджелис.

До Тами-Ан имаше празна седалка и аз се тръшнах на нея, за да ѝ обясня положението. Тя беше впечатлена и аз останах за малко при нея, за да извлека максималното от ситуацията и да се насладя на смайването на Тами-Ан.

— Жалко, че няма да можем да се виждаме, докато си там — пропищя тя накрая. — Дядо ми ще ме чака в Лос Анджелис и веднага

потегляме за Палм Спрингс. Тебе кой ще те посрещне, Лаура?

Свих рамене.

— Втората ми майка, предполагам. Не зная. Казаха, че ще ме познаят от последните ми снимки, които леля ми е изпратила на баща ми.

— Колко странно! — изкрещя Тами-Ан весело. — Искам да кажа, че би могла да си боядисаш косата или нещо друго. Може напълно да си се променила и въобще да не те познаят. Може да се разминете.

Остро я погледнах. Тя очевидно беше преодоляла изненадата си и бе приела обикновения си глупав вид.

— Стегни се, Тами-Ан — казах отегчено. — Знам адреса. Някъде в Бел Еър. Мога да им се обадя или да отида с рейс. Не съм толкова безпомощна.

— Те живеят в Бел Еър? О!

Тя очевидно беше впечатлена от това, но за мен не означаваше нищо, затова се подразних. Сега бях започнала да съжалявам, че я заговорих първа. По-добре да се бях промъкнала покрай нея и да се крия през останалата част от полета. От друга страна пътуването щеше да бъде отегчително, а тя щеше да ми бъде компания. Макар и особена.

— Бях се запътила към умивалника — рекох аз и станах на крака, — ще се видим по-късно, Тами-Ан.

Тръгнах покрай нея и трябва да съм се спънала в някаква чанта, защото внезапно загубих равновесие и почти паднах на пътеката, сблъсквайки се с някой, който минаваше. Тогавя този някой яростно извика, тъй като го бях настъпила. Смутено вдигнах поглед и видях един чифт разгневени лешникови очи, които ме гледаха.

— Аз... ужасно съжалявам — избърборих, — загубих равновесие. Не исках да...

В този момент стоях изправена и видях, че се бях сблъскала с високо момче на моята възраст с руса къдрава коса, чип нос и пръснати около него лунички. Загорялото му лице беше разкривено от болка.

— Защо не гледаш къде вървиш? — изръмжа той. По говора си личеше, че беше американец. — Винаги ли си толкова несръчна или с нещо съм те предизвикал.

Изпънах се в целия си ръст и му отправих разтърсващ поглед. Момчето не изглеждаше впечатлено. Вместо това изломоти:

— Ще се махнеш ли от пътя ми? — и профуча покрай мен.

Загледах се след него с отворена от учудване уста. Можеше и да съм го наранила, но нямаше причина за такава грубост. Все пак беше случайно. Не бях паднала преднамерено.

— Какъв негодник! — изквича Тами-Ан зад мен. — Жалко, че не го удари там, където боли повече!

Широко ѝ се усмихнах и закрачих към умивалника. Лицето ми изгаряше от ярост и унижение. Ако това бе начина, по който се държаха американските момчета, колкото по-бързо си отидех у дома, толкова по-добре.

Трябваше дълго време, за да утихне гнева ми. Когато отново седнах на собственото си място, забелязах, че момчето седеше до мен, от другата страна на пътеката, но аз напълно го пренебрегнах и зарових глава в едно от лъскавите модни списания, които Аби ми беше пхнала в ръцете. След това задряхах и се опитах да си представя как ще минат следващите дни. Дали щях да харесам втората ми майка. Дали тя щеше да хареса мен?

По-късно се върнах да си говоря с Тами-Ан, преди стюардесата с двайсеткаратова усмивка да донесе яденето. После отново задряхах, докато самолетът безкрайно се носеше.

До момента, в който съобщиха, че скоро самолетът ще кацне на международното летище в Лос Анджелис, имах чувството, че целият ми живот е минал на борда му. Но тогава забравих отегчението от полета, Тами-Ан и ядосаното момче, закопчах колана си и надникнах през прозорчето, развълнувана, че за пръв път щях да видя Калифорния. Отначало не можах да видя нищо, а само брилянтното синьо небе, осеяно с пухести като памук облаци. После самолетът започна да прави кръгове и да се спуска и аз видях синьо-зелено море, оградено от блестящи плажове, голи хълмове, блокове от къщи, простиращи се чак до хоризонта, магистрала, осеяни с коли като мравки върху купища спагети. Тогава отново седнах и се хванах здраво, докато самолетът спря на пистата. Бяхме се приземили. Аз бях там. В Калифорния.

ТРЕТА ГЛАВА

Нямах търпение да изляза от самолета. Щом другите пътници започнаха да се движат към изхода, събрах нещата си и се изправих. Пристъпих на пътеката и изведнъж се озовах очи в очи с русото луничаво момче, което по-рано се беше държало толкова грубо. Сега, когато вече не се зъбеше от болка, можах да видя колко добре изглеждаше. Той ми хвърли една овча усмивка и отвори уста да ми каже нещо, но аз бързо извърнах поглед и последвах останалите пътници. Момчето можеше и да е красиво, но не бях забравила колко неприятно бе поведението му с мен. Нямах да му доставя удоволствието да ми се извини.

Изглежда щеше да ми отнеме часове докато мина през митницата и паспортната проверка, но това не ме интересуваше. Мислех, че ще продължи вечно. Познатото чувство на слабост се беше завърнало — бях нервна от предстоящата среща с Джесика и останалите и уплашена от това, което щях да видя. Огледах се за Тами-Ан, докато чаках за багажа си, с надеждата, че вида на познато лице щеше да ме окуражи, но нея я нямаше никъде.

Накрая се спрях на място в залата за пристигане, объркана от шума и гълпите. Огледах се внимателно, с широка нервна усмивка на лице, надявайки се да видя някой познат, но осъзнах, че тук не познавах никой. И тогава почувствувах нежно потупване по рамото, обърнах се и видях усмихнатото лице на тъмнокос млад мъж със слънчеви очила.

— Здравей! — рече той. — Сигурно си Лаура. Много по-добре изглеждаш, отколкото на снимките.

Усетих как лицето ми се изчервява и бях сигурна, че в този момент изглеждах всякак, но не и добре. Чувствувах се уморена и мръсна и исках да се обърна и да си отида право у дома.

Слабо промълвих:

— Да, аз съм Лаура Кордел, но...

— Джесика не можа да дойде, затова изпрати мен — каза младият мъж. Той свали очилата си, разкривайки искрящите си сини очи, които изпитателно изучаваха моите. Погледнах го безизразно, а той продължи:

— О, съжалявам. Не се представих. Аз съм Тод Гордън, синът на Джесика. Мисля, че сме почти роднини.

Без очилата изглеждаше много по-млад — предполагам, че беше около четири години по-голям от мен.

Едва се усмихнах и казах:

— О, да, разбира се.

— Ще взема багажа ти — рече Тод. — Сам чака отвън с лимузината. За нула време ще бъдем в Саксънууд.

Сигурно съм изглеждала толкова объркана, колкото се чувствувах, защото той се засмя и каза:

— Сам е нашият шофьор. Щях да дойда с моето пежо, но Джесика настоя за кадилака. Бил много по-удобен. А само на Сам е позволено да го кара.

Кимнах.

— А Саксънууд?

Тод повдигна вежди изненадан.

— Това е къщата. Името на къщата. Сигурно я знаеш. Не си ли живяла там като дете?

— Не си спомням — отговорих аз — и не знам нищо за теб или Джесика. Дори не знаех, че съществувате, допреди няколко седмици.

Тод се усмихна бавно и очарователно.

— Тогава наистина има какво да научиш. Хайде, да се измъкваме оттук — и той взе багажа ми и започна да проправя път през тълпата.

На места спирахме за малко, докато накрая излязохме от сградата.

Заля ме вълна от непоносима горещина и ярки слънчеви лъчи, които се отразяваха в стъкло и стомана, след което една огромна кола с тъмни прозорци се появи отнякъде като в магия и един бледен мъж в униформа взе чантите ми, докато Тод ми помогна да се кача на задната седалка.

Отпуснах се и бързо затворих очи, когато колата се отлепи от бордюра. След горещината отвън в нея беше освежаващо хладно и предположих, че беше с климатик.

— Как мина полетът? — Тод седеше до мен; изглеждаше студен и изтънчен с разкопчаната си на врата риза и бледосините панталони.

— Много, много дълго — казах аз. — Мислех, че никога няма да свърши.

— Е, пътят е дълъг — рече той, — идвала ли си в Щатите от... от...

— От развода? Не, никога. А и не си спомням много от живота ми тук. Била съм само на пет години, когато сме заминали за Англия и оттогава не съм се връщала. — Бях започнала да се чувствам спокойно и весело и казах на Тод, усмихвайки се. — Има толкова много неща, които искам да видя. Всички места, за които само съм чела. Холивуд, Дисниленд, Малибу.

— Върна има къща на плажа в Малибу — рече Тод, — може би тя ще те заведе там.

— Коя е Върна? — попитах аз.

Тод ме погледна остро.

— Трябва да знаеш коя е. — И като видя обърканото ми изражение, продължи: — Явно не знаеш. Върна е твоята леля. По-голямата сестра на баща ти.

Опулих му се като риба на сухо.

— Моята... леля?

Тод кимна.

— Никога ли не са ти казвали?

Поклатих глава.

— Мислех, че имам само една леля в Лондон. Моята леля Максин.

— Максин Андерсън? Да, чувал съм за нея. Гледал съм я във филми. И Върна играеше във филми, като Върна Травис. Съвпадение.

— Съвпадение — повторих глуповато. — Ти беше прав, Тод. Наистина имам много да уча.

Погледнах през прозореца. Пътувахме в поток от бързо движещи се коли по една магистрала, която се виеше над купища малки къщи, които се простираха от двете ѝ страни докъдето стигаше погледа. Над града беше надвиснала синкаво — златиста мъгла. Далеч надясно забелязах група от много по-високи сгради, които се издигаха над окръжаващата ги равнина от къщички.

— Това е долната част на града — каза Тод, проследявайки погледа ми, — сега сме на магистралата за Сан Диего. Днес смогът не е толкова лош. При ясно време могат да се видят планините.

Обърнах се да му се усмихна и зърнах шофьора в огледалото за обратно виждане. Сам гледаше право в мен, а очите му бяха студени и твърди. Стомахът ме сви и бързо отвърнах поглед. Нещо в Сам не ми харесваше. А и не мислех, че и той ме харесва.

— Разкажи ми за себе си — казах весело на Тод, — не знам нищо за теб.

— Няма какво толкова да кажа — рече той, — баща ми почина. Джесика се омъжи за твоя баща преди около осем години и двамата се преместихме в Саксънууд. На двадесет години съм — току-що завърших първата си година в УКЛА и любимият ми цвят е синьото. Какво още искаш да знаеш?

— Как изглежда майка ти?

— Джесика? Ами, само мога да кажа, че е от онези майки, които мразят да им викат „мамче“. Скоро ще се увериш сама.

Исках да питам Тод за баща ми, но реших да изчакам. Щеше да има предостатъчно време за въпроси в дните, които предстояха. Отново се загледах през прозореца, докато колата излезе от магистралата при един възел и потегли надясно, вливайки се в друг поток от движение.

— Булевард Санта Моника — каза Тод. — Бевърли Глен — допълни малко по-късно, като завихме наляво.

Гледах лъскавите коли и сгради, високите, тънки палми и евкалиптови дървета, които се издигаха над къщите. Всичко изглеждаше ярко, цветущо и неизмеримо. Колата сви наляво по един широк път, ограден от треви, цветя и просторни къщи.

— Вляво е университетът — каза Тод.

После свихме надясно, след това наляво и започнахме да се движим по един възел от виещи се пътища. Разцъфнали храсти и дървета обграждаха пътя и от време навреме зървах огромни бели къщи зад внушителните порти, а в далечината — зелени хълмове, обвити в мъгла, надигнали се да посрещнат блестящото синьо небе.

Най-сетне колата спря пред две стоманени порти. Пътят беше ограден от гъста широколистна растителност и не можех да видя къщата, а само една осигурителна камера върху тухления зид. Очаквах

Сам да излезе от колата и да отвори портите, но той остана на място. И тогава те се отвориха сами, а колата се плъзна покрай тях нагоре по една дълга алея, оградена от безупречни зелени ливади. Изкачихме са на върха на хълма и останах с отворена уста, когато видях къщата пред себе си.

— Това е — каза весело Тод. — Това е Саксънууд. Добре дошла в стария си дом, братовчедке Лаура.

— Не съм ти братовчедка — казах бързо аз. — Не сме роднини.

Не гледах към Тод, докато изговарях тези думи, защото не можех да откъсна очи от къщата. Тя беше огромна, но това го очаквах. Това, което не очаквах, беше сграда, която да прилича на огромно имение в Елизабетски стил. Но това беше холивудска версия на архитектурата от късната английска готика — приличаше на забележителен филмов декор. Ако не бяха пурпурните тропически орнаментални храсти, плъзнали над прозорците, и брилянтните храсти хибискус и олеандър, скупчени отдолу къщата, ставаше и за Хертфордишър. Обаче веднага щом излязох от колата и отново почувствувах слънчевата светлина на лицето си, разбрах, че в Саксънууд няма нищо английско. Абсолютно нищо.

Тод отвори входната врата и ме въведе в студен панелен коридор. Той ме последва, а Сам влезе след него заедно с багажа ми. Широко стълбище водеше от коридора към горния етаж, а пред мен отворена двойна врата въвеждаше в един огромен хол. По-нататък отворените френски прозорци откриваха изглед към още по-ярки зелени ливади, а успях да зърна и нещо синьо, което можеше да е само вода в плувен басейн.

Горе на стълбите настана внезапно раздвижване и един тих глас каза:

— Лаура, добре дошла в Саксънууд.

Вдигнах поглед. Една жена стоеше на стълбите и ми се усмихваше. Изглеждаше около тридесетгодишна, но това беше поради слабата светлина в коридора. Докато слизаше по стълбите към мен, се уверих, че беше наистина доста по-възрастна и че безупречната ѝ тъмна коса, стройната ѝ фигура и простата, но скъпа бяла копринена рокля ѝ придаваха младежки вид.

Аз казах:

— Вие сигурно сте...

— Аз съм Джесика — рече тя бързо, прегърна ме с тънката си, стройна ръка и ме целуна по бузата.

Не отвърнах на жеста. Освен всичко останало, се страхувах да не разваля грижливо направения ѝ грим.

— Толкова сме щастливи, че дойде — продължи тя. Гласът ѝ беше слаб, дрезгав и аз се замислих дали винаги говореше така или си го преправяше. — Сигурно си уморена. Ще те заведа в стаята ти, където можеш да си починеш. След това ще се опознаем по-добре.

Спомних си блясъка на синята вода в градината и казах импулсивно:

— Повече от всичко ми се иска да поплувам.

Очите на Джесика се разшириха от изненада и тя сви рамене:

— Защо не? Басейнът е за това, да бъде използван.

— Ще дойда и аз — рече Тод.

Джесика остро го погледна и аз се учудих защо. После ни поведе обратно нагоре по стълбите по коридора, покрит с мокет в хладни цветове. Сам ни последва с багажа ми. Накрая Джесика отвори една врата и каза:

— Мислим, че ще харесаш тази стая. Гледа към басейна, а има и много хубав изглед към планините. Сега ще те оставим да се освежиш. Ние сме долу. — Тя се спря на вратата. — Надявам се, че ще си щастлива с нас, Лаура. Радваме се, че те виждаме. — Усмихна ми се опияняващо и затвори вратата след себе си.

Стаята беше очарователна, а леглото — с цветен кретон. Имаше и баня, в която се влизаше от нея, както и френски прозорци към терасата. Излязох на нея. Под мен ливади като от кадифе се спускаха към голям плувен басейн. Гъста стена от разсъхнали храсти и дървета отделяше градината от съседното имение. Ако въобще имаше такова — невъзможно беше да се каже. Кестенови и евкалиптови дървета растяха над храстите, а в далечината се виждаше скалист хълм, осеян с шубраци и пълзящи растения. Над главата ми блестеше лъчезарното небе. Такова неестествено гъсто синьо преди бях виждала само на пощенски картички.

Отворих чантата си и намерих новия си бански костюм. После бързо се преоблякох, проверих лицето и косата си в огледалото на тоалетната масичка и се запътих надолу. Трябваше да намеря обратния път към стълбището. В сравнение с това просторно имение, къщата ни

в Хампстед беше заешка хралупа. Най-накрая го улучих и през огромния, задимен хол излязох на слънце. Зад френските прозорци имаше тераса, засенчена от пергола, окичена с тропически орнаментални храсти и глициния. На нея в удобни столове се излежаваха Джесика и Тод. Тод си бе сложил плувки, а видът на здравето му загоряло тяло ми напомни колко бяла и отпусната изглеждах в сравнение с него.

Джесика сигурно беше отгатнала мислите ми, тъй като каза:

— Не се тревожи, скоро и ти ще хванеш здравословния калифорнийски тен, Лаура. Но в началото внимавай! Слънцето може да бъде и опасно.

— Ще внимавам — рекох аз. — Искам само малко да поплувам, за да се освежа.

Тръгнах към басейна, съзнавайки, че ме наблюдават, но щом скочих в искрящата хладна вода, забравих всичко за тях. Не плувах много добре и се надявах никой да не се смее на моята непохватност във водата.

След малко дойде Тод и се къпахме около десетина минути. После изпълязахме навън и легнахме до басейна да се изсушим. След това се върнахме при Джесика. Тя не беше сама — до нея седеше много по-възрастна жена, с много повече грим и лъскава, руса коса, която изглеждаше естествена, но вероятно не беше. Щом наближих, тя протегна ръце към мен и се усмихна.

— Лаура — каза тя, — най-последно.

Сигурно съм изглеждала доста объркана, защото допълни:

— Аз съм твоята леля Върна.

Не казах кой знае какво, но и не трябваше. Седнах при другите и с наслада изпих една висока чаша студен плодов сок, докато Върна бърбореше колко сладка съм изглеждала, дали не съм била живо копие на майка ми и как не можела да си представи защо баща ми не ме е канил в Саксънууд, докато е бил жив.

— Съжалявам — рекох аз, когато Върна спря да си поеме дъх, — страхувам се, че не мога да си държа очите отворени. Предполагам, че е от часовата разлика. Зная, че тук е едва четири часа, но тялото ми подсказва, че е един през нощта. Чудя се дали...

— О, горкичката — изгугука Върна, — само те отегчавам със спомените си, а на теб ти се спи. Защо не отидеш горе да подремнеш?

Да бъдеш по-свежа за вечерта.

— Да, ще го направя, ако нямате нищо против — казах аз и залитайки се изправих на крака.

— Разбира се, че нямаме нищо против — намеси се Джесика. — Ще се видим пак на вечеря. Мислех да ядем в къщи. Тод искаше да те заведе към Бевърли Хилс, но аз бях по-настойтелна. Искаме в първата вечер от посещението ти да бъдеш с нас у дома.

Слабо й се усмигнах и се отправих вътре.

— Ще те изпратя до стаята ти — извика Върна след мен и допълни: — Не, настоявам. — Когато запротестирах, че мога да се оправя сама и й благодарих.

Оказа се, че не можах да си спомня стаята, затова компанията на Върна ми беше добре дошла. Да можеше и да спре да говори.

— Е, ето тук — каза тя весело, щом стигнахме вратата ми. — Трябва време да поразучиш мястото, но скоро ще свикнеш.

— Къщата е красива — рекох аз.

— Да — отговори Върна, — красива е. И като си помисли човек, че цялата е твоя. Какво ли е мислел Лаурънс.

Погледнах я за момент, чудейки се какво искаше да каже, но тогава тя весело се усмигна и рече:

— Спи добре, скъпа. Ще си поговорим повече, щом се възстановиш от пътуването. Имаме толкова много да наваксваме, нали?

След като си отиде, бързо се съблякох и се хвърлих на леглото. Никога не бях се чувствувала толкова уморена през живота си, но не заспах веднага. Мисля, че бях твърде изтощена, за да заспя, ако това бе възможно. След малко обаче усетих как клепачите ми натезават и бавно се унесох. И тогава като на сън, чух слаби гласове отвън. В градината говореха хора. Тод и Джесика. Долавях само откъси от разговора им, но бях твърде уморена, за да стана от леглото и да слушам внимателно. Думите се носеха в стаята от лекия бриз, който нежно люлееше пердетата. Чух Тод да казва: „Това не ми харесва...“, последвано от мърморене от страна на Джесика. След което той рече: „Тя трябва да си върви. Трябва да се отървем от нея“.

Шокирана отворих очи. За мен ли говореха?

Бях се събудила напълно. Стоях на леглото, надявайки се, че само съм сънувала думите на Тод.

Настъпи пауза и тогава чух Джесика: „Тя представлява опасност за...“.

Не чух останалата част от изречението, както и началото на отговора на Тод. Стори ми се, че казва: „... и ако реши... всичко може да се случи“.

После гласовете им се смесиха и не можах да чуя нищо ясно. Тогава Джесика рече: „Нищо друго не ни остава, трябва да я спрем“.

Навън слънцето все още блестеше във ведрото синьо небе. Но аз внезапно се почувствах измръзнала. И много уплашена.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато се събудих, разговорът, който бях подслушала, изглеждаше малко повече от лош сън. След полета бях толкова уморена и обърквана от новото си обкръжение, че не би било изненадващо ако започнех да си въобразявам. След като гласовете замлъкнаха, трябва да съм била заспала, тъй като следващото нещо, което си спомням, беше, че някой почука на вратата и една срамежлива млада жена с ориенталски вид, в черно-бяла девическа униформа влезе, за да ми каже, че вечерята щяла да бъде сервирана след един час. Благодарих ѝ с усмивка, скочих от леглото и отидох в банята да си взема душ. После бързо разопаковах чантите си и избрах едни размъкнати панталони и синя риза на бели райета за вечерта, молейки се никой да не забележи гънките. Когато най-сетне слязох долу, семейството ме чакаше в хола. Отне ми известно време, докато ги открия: на първия етаж имаше поне още три приемни, всяка в различни разцветки и мебелирани с дълбоки, удобни кресла.

Също така открих и една стая с библиотека от пода до тавана. По-късно научих, че това било „Библиотеката“, въпреки че не видях никой да чете там.

Отначало ми бе трудно да се изправя лице в лице с Джесика и Тод. Наистина ли възнамеряваха да се отърват от мен? И ако бе така, защо? Ако не ме искаха в техния дом, защо тогава Джесика ме беше поканила? Нищо не разбирах. Но по време на вечерята и двамата се държаха напълно нормално. Повече говореха леля Върна и Тод — главно за плановете им, относно престоя ми в Лос Анджелис. Джесика говореше малко. Когато станахме от масата, за да прием кафе в друга елегантна стая, се бях уверила, че страховете ми са безпочвени. Все още се чувствах уморена и изтощена, затова след малко се извиних и се върнах към спокойствието и удобството на леглото ми.

След като се събудих на следващата сутрин, бях отпочинала и много по-весела. Слънчевите лъчи проникваха в стаята ми и аз полежах малко в леглото, гледайки напред към предстоящия ден.

Намирах се в Калифорния! Имаше толкова неща да правя и да видя — нямах търпение да започна!

След малко някой почука на вратата и усмихнатата прислужница влезе с висока чаша с плодов сок и чаша с кафе. Попита ме дали желая закуската в стаята си или предпочитам да се присъединя към останалите на терасата. Казах ѝ, че ще ям долу и тогава тя ме попита дали имам някакви дрехи за пране или за гладене. След като си отиде, весело се ухилих на себе си. Само Аби да можеше да ме види сега!

Когато слязох долу, Тод вече беше закусил, затова единствената ми компания беше Върна. Изглежда Джесика винаги закусваше в стаята си.

— О, Лаура! — възкликна Върна, щом ме видя. — Надявам се, че си спала добре, скъпа.

Потвърдих, а тя весело продължи:

— Днес смятам да те запазя за себе си. Има толкова много неща да видим. И да си говорим. Крайно време е да опозная красивата ми нова племенница.

— Аз... аз наистина не желая да правя твърде много неща днес — казах аз. — Все още се чувствам твърде уморена. Освен това ще бъда тук поне месец, така че имам достатъчно време за забележителности.

— О, не съм планирала много за днес, скъпа — рече Върна. — Мислех първо да обядваме в Бевърли Уилшнър, след което да направим едно малко пътешествие с кола. Нищо уморително. — Тя се засмя закачливо. — Обичам спокойния живот, повярвай ми.

Тогава се появи една друга прислужница и ме попита какво желая за закуска. Поръчах си плодов сок, вафли и кафе и още веднъж се насладих на луксозния живот в Саксънууд. Попитах Върна какъв персонал работи в къщата и тя ми отговори, че заедно с готвача са шест. И шофьора Сам, разбира се.

— Сега ще ме извиниш, Лаура — рече тя накрая, — имам да свърша една-две работи. Тази сутрин се забавлявай сама, ще обядваме към дванайсет и половина.

Спомних си изкушаващата хладка вода в плувния басейн и уверих Върна, че без проблем мога да се забавлявам час-два. После я попитах дали мога да използвам телефона — имах важен разговор.

— Мила, как си? Как мина пътуването? — каза Максин, щом вдигна слушалката, след което я чух да вика Аби и Джонатан, на които трябваше да кажа по няколко думи, преди отново тя да застане на телефона, пълна с въпроси за пътуването, Саксънууд и Джесика. Разбира се нищо не й казах за вчерашния мистериозен разговор — само споменах, че съм добре, че къщата е красива, че Джесика е очарователна и защо никой не ми беше казал за леля Върна. После се сбогувахме.

Щом затворих слушалката, почувствах носталгия и си спомних дома ни в Хампстед. Джонатан току-що трябва да се беше прибрал от работа и се е отпуснал пред телевизора с джин и тоник в едната си ръка и вечерния вестник в другата. Аби сигурно мислеше за вечерта, която щеше да прекара с Рики или Адам или който и да било, а Максин се приготвяше за поредното си представление в театъра. Животът у дома беше спокоен и нормален и аз внезапно почувствах силен копнеж да бъда там. После погледнах през прозореца към огрените от слънцето поляни и брилянтни цветя и си казах: „Не бъди толкова глупава. Стегни се, Лаура! Живееш луксозно. Калифорния те чака, а ти искаш да се прибираш в къщи. Аби, Рейчъл, Мел и останалите биха дали всичко, за да си разменят местата с теб. Затова престани да се държиш като малка и се забавлявай, за бога!“. Реших да последвам съвета си и се запътих навън да огледам околността.

Изглежда градините в Саксънууд нямаха край. Безкрайните равни зелени ливади започваха непосредствено от къщата и на места по тях се забелязваха групи от великолепни хибискуси и пурпурни лилии. По средата се виждаха глицинии, декоративни храсти и пълзящи рози, а отвъд плувния басейн забелязах мимоза, жълт жасмин и групи златисти и червени тропетовидни лилии. Докато бавно вървах по ливадите, на лицето си почувствах приветлив влажен допир от скрити пръскачки, които поливаха тревата и цветята и създаваха постоянна влажна мъгла. Поляните свършваха при гъсталаци от разцъфнали пурпурни олеандри и други храсти, които не познавах, но една пътека между тях извеждаше към други поляни с тенис корт, обграден от камфорови дървета, изпъстрени с червени листа. Зад тях диперови дървета, палми и рошави евкалиптови дървета докосваха брилянтното синьо небе.

Тогава се обърнах и тръгнах обратно през хресталака. Щом видях отново къщата, се спрях, удивена от размерите ѝ, разчупените ѝ покриви, безбройните ѝ прозорци и странния контраст между пурпурните декоративни храсти и фронтоните в стила на късната английска готика. Слънцето огряваше неестествената сграда като безчувствено театрално осветление върху ярък декор за пантомима.

Наблизо имаше лятна постройка във формата на гръцки храм и аз седнах на един камък, за да я огледам по-отблизо. Докато наблюдавах, отвътре излезе леля Върна, спря се за момент и огледа градината. После ме забеляза и тръгна към мен през поляната.

— Виждам, че се възхищаваш на градината — рече тя и седна до мен. — Красива е, нали?

— Да — съгласих се аз — а и къщата е... чудесна.

— Зная — каза тя нежно. — Знаеш ли, аз съм родена тук, както и баща ти. Тук съм живяла през целия си живот, с изключение на няколко години, когато бях женена. Лаурънс, твоят баща, обичаше тази къща. Така както и аз. Затова нямаше нищо против да остана, когато се ожени за майка ти. После дойде Джесика.

Тя се обърна да ме погледне.

— Прекарала си първите си години тук? Нищо ли не си спомняш?

Поклатих глава.

— Не, нищо.

— Кръстена си на баща си — продължи Върна унесено — Лаурънс, Лаура. Много ни липсва. Сърцето го тревожеше от години, разбира се, но не очаквахме... Той бе само на петдесет и шест години. Наистина се ожени късно — когато срещна майка ти, приближаваше четиридесетте. — Тя млъкна и аз видях, че очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Бедният Лаурънс. Горкичкият ми малък брат.

— Споменаха ми, че си актриса — казах на висок глас, опитвайки се да променя темата. — Другата ми леля също е актриса. Максин.

Върна се засмя напрегнато.

— О, не съм от класата на Максин Андерсън. Наистина известно време играх във филми. Но винаги второстепенни роли. Никога не съм била звезда.

— Дали съм те гледала? — казах аз.

— О, сигурно — рече тя тъжно, забила поглед в далечината. — От време на време по телевизията показват старите ми филми. Обикновено съм най-добрата приятелка на Дорис Дей. Веднъж играх и майката на Елвис Пресли.

— Разкажи ми нещо за него — казах развълнувана. — Как е изглеждал?

Върна ме погледна със замъглени очи.

— О, беше твърде приятен млад мъж. Много любезен. — След това се унесе в мълчание, вторачила поглед в къщата, без наистина да я вижда.

— Мисля да поплувам малко, преди да излезем — казах накрая и се изправих.

Върна се усмихна.

— Не очаквай да те придружа — рече тя.

Тръгнахме заедно към къщата. Щом стъпихме на терасата, френските врати се отвориха и се появи Джесика, която изглеждаше възхитително в карамелови панталони и свежа кремава риза, леко позлатена на яката и долната част на ръкавите.

— А, ето те и теб, Лаура — рече тя и се усмихна. — Надявам се, че си спала добре. — Кимнах и тя продължи: — Съжалявам, че Тод го няма, за да те забавлява, но той има час при зъболекар в града. Била ли си...

— Лаура ще прекара деня с мен — намеси се внезапно Върна. — Ще обядваме, а после ще ходим на пътешествие с кола.

Усмивката изчезна от лицето на Джесика и тя злобно я погледна.

— Е, надявам се да прекарате добре. Не поемай ангажименти за вечерта, Лаура. Декстър и Етел Шенън много искат да те видят и са ни поканили на вечеря. Страхувам се, че без Върна. Само Лаура, Тод и мен.

Върна каза:

— Е, той е ваш адвокат, не мой. — И после ми рече: — Ще се видим към дванадесет и половина, Лаура.

Кимнах, а тя забърза навътре.

Джесика я проследи с поглед и се обърна към мен:

— Декстър Шенън беше адвокатът на баща ти, Лаура. Той се заемаше с всички дела на Лаурънс. Естествено иска да те види, но мисля, че има да говори с теб и по един-два бизнес въпроса. — Тя се

усмихна, но очите ѝ останаха студени. — Те са очарователни хора, ще ти харесат.

— Не се и съмнявам — промърморих аз. — Сега ще ме извиниш...

— Виждам, че се възхищаваш на градината — каза Джесика, пренебрегвайки опита ми да се измъкна и насочвайки се към един великолепен олеандър, който растеше до стената на къщата. — Мисля, че много от нашите цветя и дървета ще ти се сторят странни.

— Страхувам се, че е така. — Засмях се нервно и се учудих защо изведнъж се почувствах толкова неловко.

Джесика протегна елегантната си ръка и нежно докосна един от топчестите пурпурни цветове.

— Знаеше ли досега, че олеандърът е отровен? — попита тя.

Поклатих глава и тя продължи:

— Е, отровни са. Четох го някъде. Или някой ми беше казал, не си спомням. Не е ли странно, че нещо толкова красиво може да бъде смъртоносно? — Тя ме погледна с безизразно лице, след това се усмихна пленително и рече: — Желая ти приятно прекарване с Върна. Ще се видим довечера. — След което се обърна и влезе обратно вътре.

След като си отиде, аз останах за миг неподвижна, премисляйки всичко казано от Джесика. Отново ме споходи несигурността и тревогата от предишния ден и се почувствувах нервна и несигурна. Спомних си разговора, който бях подслушала и въпреки горещината потреперих. После си казах да не бъда толкова глупава и се втурнах вътре да се преоблека.

До дванадесет и половина се освежих чрез малко плуване и мисълта за предстоящото прекарване в Лос Анджелис. Надявах се, че нямаше да ни кара Сам с кадилака и за щастие беше така. Когато излязох, Върна ме чакаше до един голям, но твърде разбит бледосин автомобил.

— Мисля да отидем със стария ми плимут — рече тя весело, щом ме видя. — Винаги е предизвиквал смях у камериера ми в Уилптър.

Седнах до нея и потеглихме надолу през впечатляващите порти по виещите си покрай други внушителни имения пътища. Върна се

оказа опитен шофьор и аз се отпуснах до нея, наслаждавайки се на бриза, който развяваше косите ми и съжалявайки, че не си бях взела слънчеви очила.

Светлината бе ослепителна и когато завихме по булевард Уилптър, почти бях заслепена от блясъка на хром, стъкло и метал.

— Това там е кънтри клуба Ел Ей — рече Върна след малко. — Разбира се, ние се водим към кънтри клуба Бел Еър.

— Разбира се — отвърнах аз.

— Не е далеч — каза Върна, докато пресичахме булевард „Санта Моника“. — Бевърли Уилптър е накрая на Родео Драйв. Да, ето го.

Първото ми впечатление бе от внушителна сграда с червени навеси над прозорците на приземния етаж и флагчета на входа, преди да завием по широк път зад хотела и да спрем под един стъклен покрив. Щом излязохме, стъпихме на един мокет, който водеше право в хладния коридор, а колата оставихме да я паркират.

Ядохме в един от елегантните ресторанти, а когато отново се появихме под стъкления покрив, плимутът ни бе докаран от усмихнат прислужник.

— Сега е време да ти покажа някои забележителности — каза Върна, докато бавно карахме нагоре по Родео Драйв — това е най-известната пазарска област в Лос Анджелис.

Гледах с отворена уста луксозните магазини и бутици, повечето от които бяха с имена, загатващи стила и стоките: Гучи, Картиер, Ван Клийф, Ариелс. Реших някой ден отново да се върна на Родео Драйв за пазаруване.

След това Върна подкара колата по булеварда на Залеа и после зави надясно и нагоре по булевард Холивуд.

— Това е центърът на Холивуд — поясни тя. — Хубаво е, нали?

Гледах евтините сувенирни магазини и тълпите туристи, залели тротоара, и трябваше да се съглася, че беше разочароващо. Но ние паркирахме колата и се сляхме с тях. Спряхме пред едно кино, което приличаше на гигантска китайска пагода.

— Китайският театър — рече Върна. — Погледни външния двор. По традиция филмовите звезди оставят подписите си в мокрия цимент тук.

Докато гледах познатите имена — Мерилин Монро, Бърт Рейнолдс, Елизабет Тейлър, Пол Нюман и копитата от коня на Джийн

Отри — почувствувах тръпки от вълнение, че най-сетне бях в Холивуд.
— Имаме време за един бърз поглед в Холивудския восъчен музей — каза Върна, водейки ме надолу по улицата. По зачервените й бузи и блясъка в очите й съдех, че и тя се наслаждаваше на деня, колкото и аз.

В музея прекарахме час и половина, разглеждайки восъчните фигури на филмови звезди и гледайки откъси от филми, печелили Оскар, в един от които Върна се появи в една второстепенна роля. После се върнахме при колата и потеглихме нагоре по Хайланд Авеню, за да видим Холивуд Боул — огромен, открит амфитеатър, вместен между хълмовете, преди да тръгнем надолу по Франклин авеню и после нагоре към Грифит Парк — впечатляваща област от хълмове, треви и пълзящи растения. Там имаше зоологическа градина, както и подслон за птици, тенис кортове и дори гръцки парк. Но при тях не се спирахме. Вместо това Върна насочи колата към една висока обсерватория със зелен купол, откъдето можах да видя огромния Лос Анджелис, простиращ се в мъглата, додето стига погледа.

— Трябва да видиш тази гледка вечер — каза Върна, — неземна е.

— Ще я видя — отвърнах аз, — има достатъчно време. — Целунах я по бузата, а тя ме погледна изненадана. — Благодаря за прекрасния ден — рекох аз.

— Няма защо — усмихна се тя. — Радвам се, че се запознах с английската си племенница.

После се върнахме при плимута и бавно потеглихме надолу по булеварда на Залеа докато стигнахме Стоун Каньон и виещите се пътища, които водеха към Саксънууд.

Няколко часа по-късно отново пътувах по същия път, този път в кадилака, с Джесика и Тод до мен на задната седалка и Сам, намусен както никога зад кормилото. Джесика бе казала, че вечерта нямало да бъде официална, така че облякох едни памучни панталони и бяла тениска с дълги ръкави, а освен това си взех и кремав памучен пуловер, в случай че вечерта се окажеше хладна. Тод, както винаги, беше елегантен, в бледожълти панталони и разкопчана на шията риза, но представата на майка му за неофициалност не се покриваше с

моята. Тя бе облечена в деликатна надиплена рокля, която перфектно подчертаваше тена и косата ѝ.

Не след дълго пристигнахме в дома на Шенън, който се оказва просторна модерна стъклена постройка, кацнала на подпори, високо над Колду Отър Каньон. Декстър Шенън беше слаб сериозен мъж, който се здрависа любезно с мен и каза, че се радва да ме види след толкова дълго време. Жена му ме посрещна по-темпераментно — прегърна ме и настоя да я наричам Етел. После ме изтика право в гостната, да се насладя на гледката.

— От коя част на Лондон си, Лаура? — попита тя, след като ѝ направих комплимент относно къщата и нейното разположение.

— Хампстед — отговорих аз.

— Това не е ли някъде близо до Челен? Племенникът ми Джейк живее там. Баща му работи в Лондон от две години. Джейк е във ваканция и е тук при нас. Сигурна съм, че ще си допаднете. Ще вечеря с нас, въпреки че трябва да побърза, ако иска да дойде навреме. Днес беше в Пасадена, на посещение у брат ми.

Усмихнах се учтиво и тогава Декстър Шенън дойде и поиска да си поговорим насаме. Въведе ме в нещо като кабинет. И от тази стая имаше великолепен изглед към потъващия в мрак планински склон и блещукащите в далечината светлини.

Декстър ми се усмихна и седна.

— Няма да те задържам много, Лаура — започна той. После се покашля и продължи: — Баща ти беше много богат и разбира се те е предвидил в завещанието си. Подробностите все още не би трябвало да те засягат. Твоята настойничка мисис...

— Шерууд — казах аз. — Максин Шерууд. — Беше странно да я наричам така. Максин рядко използваше брачното си име.

— Точно така, мисис Шерууд. Разбира се, с нея директно ще говорим по въпроса. — Той отново се покашля нервно. — Всичко, което трябва да знаеш на този етап е, че баща ти ти е оставил богато наследство. Наред с една щедра финансова поддръжка, той ти е завещал и къщата.

Не можех да повярвам на ушите си.

— Искате да кажете, че ми е оставил тази къща?

Декстър Шенън кимна.

— Къщата ще бъде твоя, когато станеш на двадесет и една години. Дотогава собствеността и твоят дял от останалата част от наследството ще бъдат пазени. После те са твои и можеш да правиш с тях каквото си искаш. — Той ме погледна сериозно през върха на очилата си, с позлатени рамки. — Ти си едно много богато младо момиче, Лаура. Или по-точно, ще бъдеш след четири години. Трябва също да кажа, че ако дотогава ти се случи нещо...

— Искате да кажете, ако умра? — попитах аз.

Той кимна.

— Ако това стане, тогава твоят дял от наследството и къщата преминават в ръцете на Джесика. Разбира се, баща ти ѝ е оставил солидна част от наследството, а и тя си има собствени доходи. Естествено, ако се омъжиш, преди да си навършила двадесет и една, наследник ще стане твоят съпруг.

Да се омъжа? Какво говореше, за бога? Всичко това беше сън, неестествен сън. Всеки миг щях да се събудя в стаята си в Хампстед с никакви тревоги, освен да довърша есето си по английска литература навреме и да реша какво да облека за училище. Но аз знаех, че това въобще не беше сън. Това наистина ми се случваше на мен — Лаура Кордел — момичето, което беше свикнало да се оплаква, че не му се случва нищо интересно! Сега изведнъж аз бях богатата собственичка на забележителното имение в Бел Еър.

Усмихнах се едва-едва на Декстър Шенън и казах:

— Страхувам се, че това ми действа като шок. Нямам никаква идея... имам предвид... не очаквах...

— Разбира се, че не си — рече Декстър. — Баща ти много се гордееше с теб, въпреки че не го е показвал в последните години.

— И Саксънууд е мой — казах бавно. — Това... това е невероятно.

— Едно от най-ценните имения в Бел Еър — допълни той, — ти си едно много щастливо младо момиче.

Тогава някой почука и Етел Шенън сложи ръката си на вратата.

— Вечерята е готова. Ще ядем отвън на двора. О, най-сетне и Джейк се върна.

Опиянена я последвах и излязох от стаята. Чувствувах се объркана, развълнувана и нещастна едновременно. Какво значеше

всичко това? Ако само Джонатан и Максин бяха тук. Щяха да ми обяснят всичко, да ми кажат какво да правя.

Докато седяхме при другите във двора, усетих пронизващите тъмни очи на Джесика да гледат право в моите, а Тод се приближи до мен и ми прошепна с развеселен глас.

— Сега знаеш всичко, скъпа братовчедке.

После забелязах някой друг — високо младо момче с къдрава руса коса и лунички, пръснати по чипия му нос.

— Лаура, запознай се с нашия племенник — каза гордо Етел, — това е Джейк Шенън.

Джейк и аз се гледахме.

— Вече сме се виждали — каза той накрая и на лицето му се появи овча усмивка.

— Да — отвърнах дрезгаво. Не знаех дали да избухна в смях или да изкреця от гняв — наистина беше привлекателното момче от самолета.

ПЕТА ГЛАВА

Джейк Шенън и аз се гледахме по мое усещане към пет минути, които всъщност обаче са били една, две секунди. И тогава, когато усмивката му прерасна в закачливо хихикане, аз също започнах да се смея.

— Къде сте се срещали? — попита мисис Шенън. — И какво толкова смешно има в това?

Щом седнахме на масата, Джейк разказа на останалите всичко за бурната ни среща на самолета, пресъздавайки неприятния момент като забавен анекдот. Той не им каза колко грубо се е държал, но не спомена и как го бях отрязала на излизане от самолета.

— О, какво съвпадение! — възкликна Етел Шенън. — Не е ли удивително колко малък е този свят?

— Удивително — промърмори Тод до мен.

От хладното му държание предположих, че не харесваше Джейк Шенън и се учудих защо. И мен не ме интересуваше, но това бе, защото знаех, че е свиня.

Не ядох много по време на вечерята. Имах твърде много да мисля. Умът ми се въртеше около всичко, което Декстър Шенън ми беше казал, а неочакваното появяване на Джейк само бе направило объркването ми пълно. Работите се развиваха твърде бързо за мен, но може би така бе в Калифорния. Всичко тук изглеждаше толкова неестествено: ослепителните цветя, омайващите коли, съвършените сгради, очарователните хора — всичко това беше по-значимо и по-ярко от живота, а моето наследство и срещата ми с Джейк Шенън изглеждаха като невероятни случайности в сантиментален стар холивудски филм.

След края на вечерта се усамотих в градината. Вечерта бе топла и тиха, като се изключи постоянното свирене на щурците, а във въздуха се носеше благоуханието на жасмин. Постоях за миг, вперила поглед в долината, осеяна с малки светлилки и после се обърнах, за да видя как Джейк се приближаваше към мен през полянката.

Тръгнах обратно към къщата, но той ме хвана за ръката, докато минавах край него, и рече:

— Хей, не бързай толкова. Искам да поговоря с теб.

Спрях се, но не се осмелих да го погледна. Все още не можех да повярвам, че пак се срещаме толкова скоро след инцидента в самолета.

— Не ми се сърди — каза той тихо, — искам да ти се извиня. Зная, че на самолета се държах като грубиян. Чувствах се уморен и слаб и не съзнавах какво говоря. Извинявай.

Той пусна ръката ми, но аз останах на място, внезапно усетила близостта му.

— Добре — рекох, — прощавам ти. — После се засмях нервно. — А аз ти се извинявам, че те настъпих. Наистина беше случайно.

— Знам — каза Джейк. Настъпи тишина, нарушена от внезапния изблик на смях от другите на терасата. — Виж какво — продължи той бързо, — искам да се реабилитирам. Ако утре си свободна можем да отидем някъде.

— Къде? — попитах аз.

— Не знам. Ти избери.

— Дисниленд — казах предизвикателно. — Винаги съм искала да отида в Дисниленд.

Беше твърде тъмно, за да видя лицето на Джейк, затова не можах да разбера реакцията му. Но той се засмя и рече:

— Не съм ходил там, откакто бях на шест години. Добре, разбрахме се. Дисниленд. Кога да дойда да те взема? Десет — десет и половина?

— Добре — казах аз — ще бъда готова.

— Аз също.

Внезапно ми се прииска да не се връщам при другите. Джейк Шенън бе единственият човек, който нямаше нищо общо със Саксънууд. Отношенията ми с Джесика, Тод и дори с Върна се бяха променили сега, след като узнах за наследството. Сега разбрах защо Джесика беше толкова враждебна и подозрителна и защо Тод се държеше толкова дистанцирано. Дори Върна при цялото и приятелско излъчване, на моменти изглеждаше отдалечена и предпазлива. Те всички знаеха за завещанието, а този Саксънууд беше мой. Как бих могла да очаквам да ме харесват? Но защо тогава Джесика ме бе поканила на гости. Защо?

— Мисля, че е по-добре да отидем при другите. — Гласът на Джейк ме върна към реалността.

— Да — отвърнах аз, — ще се видим утре.

Поне един ден щях да бъда извън Саксънууд, с някой, на който можех да се доверя. Знаех, че с Джейк Шенън щях да бъда в безопасност при всичките му прегрешения.

Останалата част от вечерта премина приятно, но не стояхме до късно. По време на обратното пътуване към Саксънууд не говорехме почти нищо. Сега Джесика и Тод знаеха, че бях уведомена за наследството, но нямахме желание да разискваме това.

Когато се прибрахме къщи, Върна все още не бе легнала. Гледаше телевизия в хола, но щом влязохме стана и го загаси.

— Добре дошли — рече тя, — какво ще кажете за чаша вино преди лягане?

— Не, благодаря — казах бързо, — наистина съм много уморена. Мисля, че още не мога да се приспособя към часовото време.

— Мисля, че и аз ще си лягам — обади се Джесика и се прозя мързеливо. — Какви са плановете ти за утре, Лаура? Мислехме да направим екскурзия до брега, може би до Малибу или до Вентура...

— Джейк Шенън ме покани да прекарам деня с него. Ще ходим в...

— Джейк Шенън? — каза Джесика остро. Размениха си погледи с Тод и продължи. — Но ти слабо го познаваш, Лаура. А ние въобще не го познаваме. Сигурна ли си, че идеята ти е добра?

— Не виждам защо не — отвърнах аз. — Съжалявам, но наистина не знаех, че сте планирали нещо за утре. Ако знаех, нямаше да приема поканата на Джейк. Съжалявам, но не разбрах... — Гласът ми заглъхна и нещастно се загледах в пода.

— Няма нищо, скъпа — рече Върна, като дойде и ме погали по ръката. — Друг ден можеш да излезеш с Джесика и Тод. Пък и аз съм сигурна, че Джейк е момче, достойно за уважение. Все пак е племенник на Декстър Шенън. Отивай и се забавлявай.

Настъпи тягостна тишина и тогава Тод каза:

— Предполагам, Декстър ти е казал за завещанието, Лаура. Как се чувстваш като новата собственичка на Саксънууд?

Последва шокиращо мълчание. След малко слабо промълвих:

— Аз... не знам. И все пак, още не съм собственичка. Не съвсем. Не зная нищо за това.

— Цялото ще бъде твое, щом навършиш двадесет и една — продължи Тод настоятелно и ме погледна подигравателно. — Какво ще направиш тогава? Ще ни изхвърлиш на улицата?

Погледнах го в искрящите му сини очи и реших смело да приема предизвикателството му.

— Разбира се — казах аз, — все пак нямам нужда от такава къща. Аз дори не живея в Щатите. Ще продам мястото възможно най-скоро.

— Да продадеш Саксънууд? Не можеш... — намеси се Върна, но Джесика я прекъсна.

— Не знаеш какво говориш, Лаура — каза тя остро. — Твърде млада си, за да вземеш такава решение. Предлагам ти сега да легнеш, да поспиш. Денят беше дълъг и предполагам още си уморена от пътуването.

— Да — рекох аз, — мисля... че си права. Съжалявам. Лека нощ.

След като затворих вратата на хола след себе си, чух как Върна печално каза:

— Наистина ли го мисли? Наистина ли иска да продаде... — Тогава Джесика отново я прекъсна нетърпеливо, но не успях да чуя какво й рече и бързо се отправих към стълбището.

За моя изненада през нощта спях добре. Очаквах, че ще стоя будна и ще мисля за всичко, станало през вечерта. Но вместо това, заспах още щом подуших възглавницата. Все пак сънят ми не беше напълно спокоен. Спомням си, че се стреснах и се събудих, сънувайки Джесика. Тя стоеше под един гигантски олеандър и аз чух дрезгавия ѝ глас: „Не е ли странно, че нещо толкова красиво може да бъде толкова смъртоносно?“.

Както обикновено, на следващата сутрин закуската беше сервирана на терасата, но нямаше никой, който да ми прави компания. Прислужницата, чието име беше Мария, ме уведоми, че Джесика и Върна още не били слезли долу, а Тод вече бил излязъл. Почувствах се виновна, спомняйки си плановите им за деня, но си казах да не бъда

толкова глупава. Ако ми бяха съобщили по-рано, нямаше да се уговарям с Джейк. Все пак щях да се чувствам неудобно в тяхната компания, след като вече знаех за завещанието на баща ми. Може би бе по-добре за всички ни да прекараме един ден разделени.

В десет и половина Джейк дойде да ме вземе с фолксваген „Бийтъл“. Колата изглеждаше толкова неадекватно с официалните околности на Саксънууд, че аз високо се засмях, щом я видях. В началото Джейк се почувства засегнат докато му обясня, че бях останала с впечатление, че всички в Лос Анджелис карат кадилаци и ферарита.

— Не споменавай това пред леля ми Етел — усмихна се той. — Трябва да знаеш, че този автомобил е нейната гордост и радост. Позволи ми да го взема само защото днес имам специален повод. Освен това подхожда на декоративните храсти.

— Какъв е специалният повод — попитах го аз, когато седнах до него в колата.

Джейк ме погледна сериозно.

— Е, не всеки ден ходя в Дисниленд в компанията на красива английска блондинка.

Погледнах го за миг, за да видя дали се шегуваше или не, и тогава кестенявите му очи светнаха, а на лицето му заигра заразителна усмивка.

— Не толкова хубава — казах аз, като се престорих на обидена.

— Това е комплимент! — запротестира той.

— Добре, вярвам ти — отвърнах. — Сега какво, тук ли ще седим цял ден?

— Пазете се, калифорнийци — извика Джейк, — идваме.

Отново се засмях високо, а фолксвагенът потегли надолу по алеята, през големите стоманени порти, които мълчаливо се отвориха, за да ни пропуснат.

Щом стигнахме булеварда на Залеза, Джейк сви надясно покрай университета, към магистралата Сан Диего. Там се вляхме в бързия поток от коли, пътуващи на юг. След малко се отклонихме вляво към Санта Моника. И по-късно завихме към Санта Ана, а аз отново се удивлявах на истинските размери на града, на сивата равнина от сгради, простираща се в мъглата от двете страни на магистралата.

— Не предполагах, че Лос Анджелис е толкова голям — казах на Джейк, наблюдавайки небостъргачите долу.

— Седемдесет квадратни мили и три милиона жители — поясни той.

— Мога да се уверя в това — рекох аз, като гледах върволицата от коли пред нас, — и половината от тях май са се отправили към Дисниленд.

— Това е главната магистрала на юг към Сан Диего и Мексико — каза Джейк, — тя винаги е натоварена.

Обърнах се да погледна през задното стъкло движението след нас и долната ми челюст увисна от изненада. Непосредствено след нас се движеше голяма черна лимузина с тъмни прозорци. Не можах ясно да видя лицето на шофьора, а и не знаех достатъчно за американските коли, за да кажа дали бе кадилак или не. Но ако беше?

Джейк любопитно ме погледна, щом отново се обърнах напред.

— Добре ли си? — попита той. — Изглеждаш все едно си видяла призрак.

— Добре съм — отвърнах аз възможно най-непринудено. — Виждаш ли тази кола зад нас? Шевролет ли е?

Джейк хвърли поглед в огледалото.

— Не, кадилак е. Прилича на катафалка, нали?

Не рекох нищо. Вдървено гледах върволиците от коли пред нас и си казах да не бъда толкова глупава. Какво като беше кадилак? Калифорния беше пълна с кадилаци. Не беше възможно да е онзи на Джесика. Но тя не одобряваше Джейк. Не й допаднаше идеята да прекараме деня заедно. Може би е решила да ни проследи. Може би зад волана седеше Сам, който следеше всяко наше движение.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита Джейк.

— Можем да се върнем, ако...

— Не, Джейк, моля те — отвърнах мигновено, — добре съм. Просто съм малко уморена, това е всичко. Предполагам, че е от часовата разлика. — После направих значително усилие да забравя за колата след нас, като весело се усмихнах и му казах: — Разкажи ми за себе си. Все пак какво правеше на самолета. Не зная нищо за теб.

— Родителите ми живеят в Лондон — започна той, — от няколко години са там. Аз уча в американско училище. Тук съм, за да прекарам ваканцията, но това вече го знаеш. Какво друго мога да ти кажа?

— Всичко — настоях аз. — Кой е любимият ти цвят? Какъв сладолед най-много харесваш? Коя е любимата ти група? Разкажи ми всичко.

Той се засмя и започна да говори. Но аз не го слушах много, тъй като се обърнах да видя кадилака зад нас, който все още ни следваше и остана след нас през целия път до Анахайм.

Дисниленд беше великолепен и вълнуващ, както и бях очаквала и няколкото часа, които прекарахме там, не се оказаха достатъчни. Прибавих го към местата, които повторно щях да посетя по време на пребиваването ми. Мисля, че най-много ми хареса Замъка със Спящата красавица, а на Джейк — Къщата, обитавана от духове и космическата екскурзия „Марсианска мисия“ в „Земята в бъдещето“.

Голямата гръмотевична планинска железница бе най-ужасяващото, което опитахме и аз си спомням как крещях от удоволствие, докато влакчето се носеше по виещите се планински релси. Спомням си също и че Джейк покровително ме прегърна, а аз удобно се притиснах към него. Изведнъж ми се стори, че нищо нямаше значение и аз забравих всичко за Саксънууд, Джесика и черния кадилак. Наистина Дисниленд беше свят на фантазиите, там аз се чувствавах по-щастлива и в по-голяма безопасност, отколкото в невероятната обстановка в Саксънууд.

Най-накрая чудесният ден наближи своя край и ние потеглихме обратно на север по натоварените магистрали. Този път след нас нямаше черна лимузина, въпреки че ми се стори, че я зърнах на един от възлите с булевард „Санта Моника“. Но след това от нея нямаше и следа, затова си казах да не си въобразявам.

Усещах, че колкото повече се приближавахме до Саксънууд, толкова по-силно биеше сърцето ми. Страхувах се да се срещна с Джесика и останалите и не исках да се връщам в това красиво и ужасно място. Не исках денят да свършва.

Предполагах, че и той се чувства по същия начин, тъй като колкото повече приближавахме Бел Еър, толкова по-бавно караше той и щом завихме от Стоун Каньон по Стела Крест Драйв, имах усещането, че колата ще спре напълно. И тогава изведнъж Джейк я отклони в края на пътя и спря.

Той се обърна и ме погледна сериозно.

— Не, не сме свършили горивото. Просто не искам да се сбогуваме, това е всичко.

Слабо му се усмихнах с надеждата, че нямаше да забележи треперенето на ръцете ми.

— Денят беше чудесен — рекох аз. Ако бяхме малко по-близо един до друг, щях да мога да преброя всяка една от луничките му.

Джейк протегна ръка и бавно прокара пръст по базата ми. Докосването му бе топло и нежно и щом повдигнах лицето си, той ме целуна.

Никой от нас не промълви нещо и той отново ме целуна. Тогава проговори пръв:

— Благодаря за чудесния ден — каза дрезгаво. — Какво ще правиш утре?

— Нищо не съм планирала — отвърнах колебливо, — но...

— Добре — прекъсна ме той, — не е задължително да се виждаме отново. Не е нужно да се извиняваш.

И аз му разказах за плановете, които Джесика и Тод бяха направили и как се бях почувствала заради това, че трябваше да прекарам деня с тях. Все пак те ми бяха домакини. Не му казах, че исках да бъда с него повече от всичко на света. Не му казах, че се чувствах уплашена без причина. Вместо това го помолих:

— Обади ми се утре. Тогава ще знам дали са запланували нещо.

— Добре — съгласи се той, — ще ти се обадя утре. Но те предупреждавам, че не ме виждаш за последен път.

— Радвам се да го чуя — прошепнах аз, — наистина се радвам.

Тогава той отново ме целуна и бавно подкара колата към портите на Саксънууд. Точно когато свихме по алеята, хвърлих поглед назад и видях черен кадилак, който ни следваше към къщата.

ШЕСТА ГЛАВА

Изскочих от фолксвагена в мига, в който той спря пред Саксънууд, и се обърнах да погледна кадилака. Голямата лимузина не ни последва до главния вход, а свърна покрай имението към някакъв гараж недалеч. Около него имаше стаи, които предполагам бяха за персонала. Не можах да видя ясно кой караше колата, тъй като носеше шапка с козирка, която засенчваше лицето му, но допусках, че беше Сам. Но можеше да е бил и друг. Дори Тод. Или пък някой съвсем друг.

Джейк изпитателно ме гледаше от колата.

— Какво става? — попита той. — Защо си толкова нервна, за бога?

— Видя ли колата? — попитах го нетърпеливо. — Тази, която ни последва по алеята?

— Видях я — каза той. — Защо?

— Мислиш ли, че беше същата, която тази сутрин се движеше след нас по магистралата?

Джейк сви рамене.

— Не зная. Може би. Не обърнах голямо внимание. Тези лимузини всичките си приличат.

— Сигурна съм, че е същата — казах аз. — Сигурна съм, че...

Спях като видях учуденото изражение на лицето му. Нервно се засмях и продължих забързано:

— О, не ми обръщай внимание. Въобразявам си. Забрави за това. — Протегнах ръка да докосна неговата. — Просто съм объркана. Всичко тук е толкова вълнуващо и... различно.

— Някои неща навсякъде са еднакви — каза Джейк. — Ела. — Той приближи лицето ми към своето и нежно ме целуна по устните. — Ще ти се обадя утре, става ли?

— Става — прошепнах аз.

Отстъпих назад и той ми махна, преди малкият автомобил да потегли към изхода. После се обърнах, за да вляза в къщата, и се оказах очи в очи с Джесика.

Тя стоеше на входа и щом ме видя, в тъмните ѝ очи проблесна гневно пламъче. След това чертите ѝ се отпуснаха в широка усмивка и тя пристъпи напред да ме посрещне. Колко ли е стояла на вратата и ни е гледала? Какво ли е чула от разговора ни?

— Ще отида да се поизмия. — Тръгнах към стълбите, но тя извика името ми и аз спрях.

Обърнах се с лице към нея, а тя тръгна към мен с протегнати ръце.

— Лаура, мила — започна тя, — нека се споразумеем. Зная, че си разтревожена и объркана от завещанието на баща ти, но не позволявай това да развали пребиваването ти при нас. Нека се радваме на взаимната компания и да оставим другото на адвокатите и брокерите. Съгласна ли си? — Тя пое ръката ми и нежно я притисна.

Погледнах я, отпуснах се и се усмихнах.

— Съгласна съм — казах аз. — Не знаех, че това ще се случи.

— Разбира се, че не си знаела — каза Джесика утешително. — Било е голям шок за тебе. И за всички нас. Ето още една причина, за да се отпуснеш и забавляваш. Нека оставим споровете на професионалистите. Затова им плащат. — Тя пусна ръката ми и се усмихна, а аз се зачудих защо съм била толкова бдителна. — Побързай — рече тя, — ние сме на басейна.

Докато се къпех и преобличах, си спомних какво ми бе казала Джесика и отново се учудих как съм могла да си въобразя, че не ме харесва. И все пак какво трябваше да направя? Бях забелязала погледите ѝ на неприязън, но винаги може да се сбърка, ако се съди за човека само от погледа му. И после оня разговор, който бях подочула: „Трябва да се махне. Трябва да се отървем от нея“. Нямахше съмнение, че бях чула думите достатъчно ясно. Но нямаше и доказателства, че Джесика и Тод са имали предвид мене. Може да са говорили за някоя от прислужниците. Или за някоя друга. Защо непременно трябваше да приема, че са говорили за мене?

После си спомних и думите на Декстър Шенън: „Ако нещо ти се случи, твоят дял от наследството и къщата преминават в ръцете на Джесика“. Не беше ли това достатъчен повод да се отърват от мен?

Излязох на балкона и погледнах в градината. Джесика и Върна си почиваха до басейна, със студени питиета на масата до тях. Равната поляна се простираше в далечината, къпана от непрестанния изкуствен

дъжд на скрити пръскачки. Не можех да повярвам, че в тази спокойна обстановка би могла да се крие някаква опасност за мен. Не беше възможно. И тогава си спомних думите на Джесика до олеандъра: „Не е ли странно, че нещо толкова красиво може да бъде толкова смъртоносно?“. И потреперих на слънчевата светлина.

Щом се присъединих към останалите до басейна, забравих страховете си. Джесика ме попита дали имам планове за следващия ден и искрено се зарадва, когато ѝ отговорих отрицателно и ѝ казах, че би било забавно да го прекараме заедно.

— Чудесна идея — каза тя, — заедно ще разгледаме града. Може първо да напазуваме, а после да отидем на плаж. Ако нямаш нищо против.

— Бих се радвала — отвърнах аз, — искам да видя всичко в Лос Анджелис!

В този момент при нас дойде Тод и ме попита как е минал денят ми. Докато описвах екскурзията ни в Дисниленд, си спомних черния кадилак и ме обзе безпокойство. Къде е бил Тод през целия ден? А Джесика? Ако бяхме следени от нейната кола, никой друг не би могъл да я използва. Пътешествието ни до Дисниленд беше продължило поне шест часа и никой в Саксънууд не би могъл да използва колата през това време. Освен ако тя не е следяла червения бийтъл на Джейк.

— А как прекарахте деня вие? — попитах весело другите. — Обзалагам се, че никой не се е забавлявал като мен!

— Сигурно е така — каза Върна. — Аз си бях тук пред целия ден. Тази градина е толкова красива, че понякога не ми се ходи другаде. Все пак Джесика излезе. Нали, скъпа?

— Само да обядвам с приятели в Пасифик Палисада — усмихна се Джесика. — Нищо интересно.

— Това далеч ли е? — попитах аз.

— Не много — отвърна тя.

— Имаш късмет, че те кара Сам — казах аз. — Сигурно за нула време обикаляш града с кадилака.

Джесика погледна объркано.

— Сигурно — рече тя, — но Сам не е идвал. Карах сама. Взех поршето за разнообразие. Кадилакът го нямаше цял ден. Сутринта той го закара на сервиз.

Загледах се в чашата си. Значи кадилакът го е нямало цял ден или обратно? Може би Сам ни е следял с него?

— Нека помислим как да прекараме вечерта — намеси се в този момент Тод. — Какво ще кажеш, скъпа братовчедке? Хайде след вечеря да отидем в Уестууд на кино. Освен ако — той ме погледна подигравателно, — не си запланувала нещо друго. Може би с Джейк Шенън?

— Нищо не съм запланувала — казах ледено.

Не знаех как да реагирам на поканата на Тод. Той изглеждаше толкова недостъпен и толкова уверен в себе си — не можех да проумея защо искаше да прекара вечерта с мен. Бях много по-млада от него, би трябвало да има с кого да излиза. Освен ако, разбира се, идеята не беше на Джесика.

— Да, бих искала да отида на кино — казах аз, — благодаря.

Почти веднага съжалих, че не отказах. Спомних си деня, прекаран с Джейк, това как ме беше целунал на пътя, и ме обхвана чувство за вина. Но беше твърде късно да променя решението си. Трябваше да изляза с Тод, независимо дали исках или не. Мислено се усмихнах, спомняйки си колко самотна се чувствавах в Лондон и колко сигурна бях, че никое момче не би проявило интерес към мен. А сега излизах с двама чудесни мъже в един и същи ден! Беше трудно за вярване, че всичко това се случва с мене. В Калифорния нещата се развиваха толкова бързо! Може би наистина се намирах по средата на вълнуващ златен сън и всеки момент щях да се събудя и да се намеря у дома в Лондон.

След спокойната вечеря, сервирана както обикновено от усмихнатите, мълчаливи прислужници, двамата с Тод оставихме Джесика и Върна да пият кафето си на терасата и потеглихме с неговото пежо. До Уестууд Вилидж не беше далече. Това бе един квартал до университета с улици, препълнени с кина, книжарници и ресторанти от всякакъв вид. Решихме да отидем на нов филм с Майкъл Дъглас, след което се разходихме малко по пренаселените тротоари, наслаждавайки се на импровизираните представления на улични музиканти и шутове и вкусвайки от вълнуващата студентска атмосфера на квартала.

Тод беше чудесна компания. Изглеждаше прекалено чаровен и всеки път, щом ме погледнеше с ясните си сини очи, краката ми се

подкосявах. Надявах се само да не изглеждам толкова глупаво, колкото се чувствах. Въпреки че беше внимателен и приятелски настроен, Тод си оставаше дистанциран и аз имах усещането, че ме възприема по-скоро като сестра, отколкото като приятелка. Отново се зачудих защо се отегчава да прекарва времето си с мен, вместо да излиза с приятели от своя кръг. Дали просто отделяше внимание на една гостенка от Англия или имаше някаква друга причина?

Преди да излезем вечерта, бях решила да не отговарям на никакви въпроси, свързани със завещанието на баща ми и наследството, но се оказа, че не е трябвало да се тревожа — тази тема въобще не беше засегната. Чудех се дали Тод не беше получил инструкции от майка си да избягва разговори на тази тема. Може би е говорела сериозно, когато ми каза да забравим всичко и да оставим споровете на адвокатите. Надявах се да е било така. Наистина се надявах.

— Благодаря за прекрасната вечер — казах на Тод щом се прибрахме в Саксънууд.

Той ми се усмихна, докато затваряше входната врата.

— Надявам се да е само първата — отвърна той весело.

Не отговорих, а той продължи:

— Всичко е наред, няма защо да се тревожиш, скъпа братовчедке. Няма да ти досаждам с присъствието си — хвърли ми познатия подигравателен поглед, — освен ако ти самата не искаш.

Засмях се.

— Не забравяй, че сме от едно семейство. Помни, че ти си този, който продължава да ме нарича „скъпа братовчедке“.

— Знаеш, че само се шегувам — рече Тод. Сега проницателните му сини очи бяха сериозни. — Освен това знаеш, както и аз, че не сме кръвни роднини.

Почувствах как се изчервявам и бързо погледнах встрани. Но тогава Тод протегна ръка и приближи лицето ми към неговото. Погледна ме в очите и нежно ме целуна по устните.

— Благодаря ти за чудесната вечер, скъпа братовчедке — каза той с усмивка. — Ще се видим утре. — И се затича нагоре по стълбите, оставяйки ме сама и безмълвна в коридора.

На другата сутрин, за моя голяма изненада, Джесика дойде при мен за закуска.

— Мислех да ти правя компания — каза тя, — още повече, че ще прекараме целия ден заедно.

Усмихнах се и погледнах към огрените градини и ясното синьо небе.

— Имаме късмет — рекох аз, — изглежда днес ще бъде поредният прекрасен ден.

Но щом Джесика ме погледна, като че ли не бях с всичкия си, разбрах каква глупост съм изрекла. Всеки ден в Калифорния бе прекрасен. Нямаше нужда да бъдеш благодарен за великолепното време.

Тогавя дойде Мария и ми съобщи, че ме търсят по телефона. Отначало се учудих кой може да е, но после си спомних. Джейк, разбира се.

— Здравей — каза той, — как я караш?

— О, чудесно. — Помислих си дали да му кажа, че съм ходила с Тод на кино, но се отказах. Много харесвах Джейк и не исках да рискувам да го загубя. — Липсваше ми — рекох аз.

— И ти на мен. Някаква възможност да се видим днес?

— Страхувам се, че не. Ще ходим да пазаруваме с Джесика.

— С черния кадилак? — попита той.

Изведнъж ми стана студено. Бях забравила напълно за автомобила. Мислех, че бях убедена, че всичките ми опасения бяха само въображаеми. Сега не бях толкова сигурна.

— Аз... не зная — отвърнах. — Тук май има много коли. — След това, опитвайки се да се пошегувам, казах: — Все пак, ако излезем с кадилака, поне ще зная, че няма да ни следи — но независимо от това, съзнавах, че нямаше нужда да ме следят. Джесика точно щеше да знае къде съм.

— Можем ли да се видим утре? — попита Джейк. — Ще те взема по същото време.

— Добре — казах аз.

— Как искам сега да е утре — рече той дрезгаво и продължи: — Чао, Лаура. — Преди да успея да му отговоря.

— Джейк Шенън ли ти се обади? — попита ме Джесика, когато отново седнах на масата. — Той изглежда приятно момче. Покани го

някой път на вечеря!

Вторачих се в нея, неспособна да повярвам на ушите си. Преди два дни тя не говореше нищо добро за него, а сега го канеше на вечеря. Беше непонятно. Може би все пак бе загрижена да излизам с момче, което слабо познавах. Или е била разтревожена, че Джейк гледаше единствено парите ми и можеше да се ожени за мен, за да сложи ръка върху наследството. Може би тя просто искаше да ме предпази от него. А ако Джесика се окажеше права? Ако Джейк не се интересуваше от мен, а само от парите ми? Ако...

Твърдо си казах да не бъда толкова глупава. По-скоро Джесика би се тревожила, ако аз тичах след Джейк, а не обратното. Пък и ако се оженехме, Саксънууд завинаги би се изплъзнал от ръцете ѝ. Тя трябваше да се отърве от нас двамата. Скоро.

Внезапно изпаднах в пристъп на хилене и едва не разлях кафето си. Колко луда съм била. Може би съм получила слънчев удар. Може би затова си представях Джесика като масов убиец. А ако аз и Джейк се оженехме... това би било смешно. Нямах намерение да се женя за Джейк или за който и да било. Поне в близките години. Поне засега.

— Какво има толкова смешно. — Гласът на Джесика разби мислите ми и аз вдигнах поглед и я видях да ме гледа с любопитство.

— О, нищо — отвърнах мигновено. — Само... само една шега, която си спомних от снощния филм.

Тя сви рамене и рече:

— Накарах Сам да докара лимузината към десет и половина. Това удобно ли ти е, Лаура?

Кимнах.

— С кадилака ли ще ходим?

— Така мисля. Няма да губим време за паркиране, ако кара Сам. Това ще ни улесни, повярвай ми.

Сърцето ми замря при мисълта за Сам и черната лимузина и тогава си казах, че няма да мисля за това. Днес щях да се забавлявам каквото и да станеше. Нямах за какво да се тревожа. Злонамерените мащехи съществуваха само в приказките, а Джесика не ламтеше за парите ми. Бях на почивка в Калифорния, а слънцето грееше. Какво повече бих могла да искам?

В началото на деня отидохме в центъра на града, където Джесика искаше да ми покаже улица Олвера, мястото, на което са се установили

първите заселници.

— Това е капан за туристите — обясни ми тя, — но мисля, че ще ти хареса, а ако търсиш необичайни подаръци за у дома, мисля, че не можеш да намериш по-подходящо място от това.

Тя беше права. Калдъръмената улица Олвера се оказа претъпкана с магазини и бутици, в които се продаваха всякакви сувенири. Някои от сградите бяха стари, но повечето от тях бяха специално приспособени да придават атмосферата на автентично мексиканско селище. Помотахме се известно време, наслаждавайки се на представленията на уличните оркестри, наблюдавайки занаяти върху кожа и сребро, учудвайки се на разнообразието на изделията за продан. Дори се снимах на випо. Купих един-два подаръка за семейството ми — цветно, ръчно изработено одеяло — серпе; украсено кожено портмоне; сомбреро, което може би щеше да разсмее Джонатан, но аз с радост почувствах живата мексиканска атмосфера.

— Сега, като контраст на всичко това — уведоми ме Джесика щом потеглихме с кадилака, — ще обядваме в хотел „Бевърли Хилс“. Кой знае, може да попаднем на някои филмови звезди в Поло Лаундж. — Усмихна се. — Трябва да ти кажа, че е забавно да си турист за един ден.

Обядвахме в елегантния ресторант Котъри, огромна розова постройка, оградена от множество тропически градини. Джесика ми каза, че хотелът бил тържествено място за среща на филмови звезди, някои от които наемали бунгала, но аз не забелязах такива — поне от тези, които познавах все пак. Там всеки изглеждаше като филмова звезда, независимо какъв беше всъщност, а аз се чувствах излишна сред толкова красиви хора. Прошепнах това на Джесика, докато сядяхме на масата, но тя ме погледна изненадана и рече:

— Но, Лаура, скъпа, изглеждаш толкова свежа и очарователна. Сигурна съм, че в сравнение с теб останалите изглеждат ужасно остарели и неугледни. А сега ти препоръчвам мус от миди. А телешкото с ябълково бренди е просто неземно.

След яденето едва можех да се движа и исках единствено да легна да се наспя, но Джесика само се засмя на предложението ми да прекараме следобеда на басейна в Саксънууд.

— Какво говориш, Лаура — каза тя, — денят едва сега започва. Енергията ѝ изглеждаше неизтощима.

— Мей стрийт, Санта Моника — подхвърли тя на Сам, щом кадилакът изникна до нас пред ресторанта. — Санта Моника ще ти хареса — рече ми тя. — Разбира се плажът е хубав, но искам да видиш Мейн стрийт. Там е пазарската част, а самата улица е построена като в уестърните.

Лъчезарно ѝ се усмигнах, но сърцето ми замря. Бях се нагледала на магазини, галерии и сувенири за цял живот. Но трябваше да се съглася, че Мейн стрийт беше привлекателна, а в един сувенирен магазин намерих навахско украшение с мъниста, което би било чудесен подарък за Аби. След това Сам ни закара на плажа и аз с наслаждение гледах пясъците и синьо-зелените води на Пасифика, които се простираха до хоризонта. Сам ни стовари на вълнолома и ние с Джесика се разходихме по него, наслаждавайки се на морския бриз и на старомодните забавни колони, учудвайки се на огромната стара въртележка или карусел, както я наричаше Джесика. После, когато тя вече бе започнала да оклюма, ние се върнахме при колата и каза на Сам да кара у дома. Този път едва дочаках да се завърна сред спокойствието на Саксънууд и хладната, приканваща вода на плувния басейн.

— Екскурзията беше чудесна — казах на Джесика, щом кадилакът най-сетне потегли, — толкова съм ти благодарна.

— И на мен ми хареса — усмигна се тя, — ти си добра компаньонка, Лаура. Сега може би ще полегна за един час. А ти?

— Ще поплувам — отвърнах аз, жадувайки за басейна — едно дълго плуване с ледена напитка. Само не съм сигурна в каква последователност.

Докато лежах на слънце до басейна и се изсушавах след плуването, мислех за прекарания ден и за това колко различно изглеждаше всичко сега. Джесика се бе държала очарователно и приветливо, без никаква следа от враждебността, която бях почувствала при пристигането си в Саксънууд. Сигурно само съм си въобразявала. Била съм толкова уморена и объркана, че не съм мислила правилно. Сега не можех да повярвам, че Джесика искаше да ми навреди с нещо. Погрешно бях възприела разговора, който дочух и само си въобразявах, че кадилакът ме е преследвал. Сега го знаех.

Същата вечер Тод ни уведоми, на вечеря, че щял да ходи с приятели в джаз клуба в Редондо Бийч. Сведох поглед към чинията си, надявайки се против желанието си, че отново ще ме покани с него. Но

разбира се той не го направи. Твърдо си казах, че това нямаше значение и едно ранно лягане щеше добре да ми подействува след уморителния ден с Джемсика. Но дълбоко в себе си бях горчиво разочарована. Бих дала всичко за още една вечер с Тод. Какво като не се интересуваше истински от мен, достатъчно би било само да бъда с него. След това си казах да не съм толкова глупава. Тод беше много по-голям от мен, а освен това не можех да понасям джаз.

На другата сутрин бях готова и чаках отпред, когато червеният фолксваген на Джейк се домъкна по алеята. Сърцето ми подскочи от радост, щом видях веселото му луничаво лице да ми се усмихва отвътре и високо се засмях от удоволствие, когато ми извика: „Файтонът ви чака, мадам!“.

— Не беше толкова смешно — каза той, щом седнах до него в колата.

— Не, не беше — отвърнах аз, — просто се радвам да те видя.

Той се засмя.

— Така ли? Наистина ли? — И ме целуна много бавно.

— Къде ще ходим днес — попитах аз, след като накрая успях да го избутам. Не исках целувката да спира, но имах чувството, че някой ни гледа от къщата.

— Където искаш — рече той. — Катманду? Вавилон? България?

— Идиот! — възмутих се аз. — Сериозно, къде ще ходим?

— Мислех за Мълхоланд Драйв и надолу към кината в Юниверсал Сити. След това, някъде на плаж. Може би Лас Тунас или Топанга.

— Звучи ми добре — казах аз, — да тръгваме.

Щом излязохме на Булеварда на Залеа свихме наляво и после пак наляво по Бевърли Глен, отправяйки се към планините, които се издигаха пред нас и се докосваха с брилянтното небе. Докато се движехме, пътят се извиваше като в сенчест каньон. Къщите се гушеха от двете страни на пътя, а зад тях стръмно се издигаха скалисти хълмове, осяяни с храсти и пълзящи растения.

Поради някаква причина, която не можех да си обясня, започнах да се чувствавам нервна. Продължавах да си спомням последното ни пътешествие с Джейк и кадилака, който ни следваше. От време на

време поглеждах назад през стъклото, очаквайки да видя заплашителната чернохромова маса на пътя зад нас. Усещах, че Джейк любопитно ме наблюдаваше, когато правех това и се надявах да не ме попита какво има.

След един завой къщите изведнъж изчезнаха и стръмните склонове станаха сухи и скалисти. Дълги, чупливи треви и сиви плевели се увиваха около пътя, а планината беше осеяна с пелинови и трънливи дървета. Продължихме да се изкачваме и щом стигнахме върха, свихме по едно виещо се тясно пътче. След малко стигнахме място, където се откриваше изглед, и Джейк спря.

Изпъльзях от колата и щом видях гледката, ахнах. От една страна се виждаше Лос Анджелис, който се простираше чак до хоризонта. А от другата страна на рида — друго море от къщи, чезнещи в далечината.

— Това е долината Хан Фернандо — каза Джейк. — При ясно време от тук се вижда Сиера Мадре. И брегът на Балбоа.

— Толкова е голям — промълвих аз. — Мислех, че Ел Ей свършва при тези планини.

Помълчахме малко, след което Джейк ме прегърна и нежно ме целуна по бузата.

— Днес изглеждаш нервна — каза той и запитва, — какво има?

Колебаех се дали да му кажа истината или не. И тогава, като видях загрижеността в очите му, реших да направя решителната стъпка. Казах му за завещанието и за наследството, както и за опасенията ми, свързани с Джесика и Тод. Казах му за подслушания разговор в Саксънууд и за черния кадилак, който ни беше следил до Дисниленд. Дори му признах, че бях разтревожена да не би само да гони парите ми.

Щом свърших, настъпи дълга пауза и тогава Джейк обви ръце около мен и ме целуна. Внезапно почувствах сигурност и безопасност.

— Ти си побъркана — прошепна той, — една прелестна побъркана.

— Да не мислиш, че полудявам? — рекох тревожно, като го погалих с пръст по бузата.

— Не — усмихна се той, — разбира се, че не. Но мисля, че приемаш нещата малко пресилено. Не вярвам, че Джесика Кордел би искала да ти навреди или да навреди на който и да било за такова

нещо. Освен това тя е много богата. Няма нужда от парите ти, повярвай ми.

— Значи мислиш, че си въобразявам?

Той ме погледна за миг и бавно кимна.

— Да, така мисля.

Като че ли сянка премина над слънцето. Изведнъж денят не изглеждаше толкова топъл, а светът — толкова лъчезарен.

— Хайде — казах ненадейно, — да тръгваме, ако ще ходим някъде.

Мълчаливо се качихме в колата и Джейк подкара обратно по тесния път. Известно време никой от нас не каза нищо. Безизразно гледах напред към голите планински склонове, които стръмно се спускаха от лявата ни страна.

— Съжалявам, Лаура — обади се Джейк най-сетне, — ти ми поиска мнението и аз ти го дадох. Просто не мога да повярвам, че някой като Джесика би се опитал да ти навреди.

— Всичко е наред — отвърнах схванато, — не се притеснявай за това.

Завихме зад един ъгъл и пътят още повече се стесни. От дясно голи скали се издигаха до небето, а вляво склонът се спускаше в маса от разпилени камъни и шубраци.

И тогава го видях. Кадилакът. Познатият чернохромов автомобил идваше право срещу нас, движейки се много бързо по тесния път. Спомням си, че изкрещях: „Ето я! Колата!“, а Джейк, останал без дъх, извика: „По дяволите! Идва право срещу нас!“.

Той натисна клаксона, но шофьорът на кадилака изглежда не чуваше. Автомобилът продължаваше да се движи точно срещу нас, в противоположното платно на пътя.

— Махай се! — извика Джейк, но това не промени нещата. Черната кола безмилостно приближаваше. За бързо успях да зърна тъмните очи на шофьора под шапката му с козирка, преди Джейк отчаяно да отклони бийтъла от пътя на лимузината и да изхвърчим надолу по склона към разтрошените камънаци.

СЕДМА ГЛАВА

След това всичко беше като в мъгла. Спомням си, че Джейк ме викаше, питаше ме дали съм добре, а аз самата се чудех дали съм жива или не, тъй като ръката ми ме болеше твърде много. После си спомням как той ми помогна да изляза от колата и колко изненадани бяхме и двамата, когато видяхме, че бийтъла изглеждаше в добро състояние, освен един голям щърбел от едната страна и няколко драскотини. Тогава той ме прегърна и постояхме така известно време, опитвайки се да преодолеем шока. Имахме късмет. Ако бяхме излезли от пътя малко по-нататък, щяхме да се катурнем в стръмен каньон. За щастие тук склонът бе по-полегат и нито колата, нито ние самите бяхме пострадали много.

Не съм сигурна какво стана после. Май започнахме да се изкачваме към пътя. Помня, че беше много горещо и всичко под ясното небе изглеждаше сухо и прашно. Накрая излязохме на пътя и спряхме за момент, без да знаем какво да правим. Ясно си спомням, че Джейк се обърна към мен и печално се ухили, а аз се протегнах да избърша праха от лицето му.

— Леля ми ще ме убие — рече той, — никога вече няма да ми позволи да карам колата й.

Помня, че се ядосах и остро му казах:

— Радвай се, че кадилакът не те уби.

Джейк кимна и после бавно продума:

— Този наистина се опита да ни убие. Не мога да повярвам...

— Поне се убеди, че казвах истината — казах аз. — Сега трябва да повярваш, че бях права за онази кола, която ни следеше и за това, че някой иска да ми навреди.

— Трябва — отвърна той, — освен ако катастрофата не е била случайна.

— Случайна? Шегуваш ли се? Как би могла да бъде? Той караше право срещу нас, изтика ни от пътя.

— Знам, знам — рече отегчено Джейк, — не беше случайно. Бе преднамерено. Просто не мога да повярвам, че се е случило.

— Е, случи се! — подхвърлих аз. — Джесика се опита да ме убие!

— Тя не караше автомобила. Беше мъж.

— Зная — намесих се нетърпеливо, — беше Сам — нейният шофьор. Сигурна съм. Тя го е накарала да го направи.

Джейк ме погледна и изведнъж избухна в смях.

— О, не! — рече той. — Това е твърде пресилено, Лаура. Не е бил нито Сам, нито Джесика. Просто някакъв тип, това е всичко. Някакъв луд, който е искал да ни навреди без причина.

Мисля, че тогава тръгнах разгневена, а той ме последва надолу по пътя. Скоро след това, като в отговор на молитва, една патрулна кола се появи отнякъде и спря в пращен облак. След това имам объркани спомени за множество разговори и бързо каране надолу по криволичещи пътища. После тъмният коридор в Саксънууд и някой, който ми помагаше да се кача по стълбите, мисля, че Върна или Мария — тогава хладното спокойствие на стаята ми и приветливото удобство на леглото ми. После съм заспала.

Но не спах дълго. Събудих се от объркан сън за някакъв гигантски кадилак с яростни зъби и се разтреперих ужасно. Почти в същото време вратата се отвори и влезе Върна.

Тя се приближи до леглото и ме погледна разтревожено.

— Лаура, скъпа — рече тя, — докторът е тук. Ей сега ще се качи. Изправих се в седнало положение и продумах:

— Докторът? Нямам нужда от доктор. Добре съм. Аз...

— Разбира се, че имаш — каза Върна успокоително и ме накара да легна отново, — претърпяла си катастрофа. Сега си в шок и казваш, че те боли ръката. Трябва да те види доктор — тя отиде до прозореца и погледна навън в градината с обезпокоено лице. — Ако можех да намеря Джесика, тя разбира от тези работи. Но я няма цял ден.

— Не! — изкрещях аз и Върна се обърна изненадана. — Не, моля те — повторих аз, този път по-тихо — не искам да я виждам. Тя е тази, която... — После гласът ми замря. Можех ли да се доверя на Върна? Можех ли да се доверя на който и да било от тях?

Тя се върна до леглото и каза напрегнато:

— Какво искаш да кажеш, Лаура? Че Джесика е направила това?

Погледнах я нещастно и поклатих глава. Затворих очи с надеждата, че повече няма да ме пита нищо. За щастие точно тогава дойде докторът и Върна напусна стаята. Беше много нежен, на средна възраст и каза, че няма счупени кости, а само натъртване. Също така каза, че съм в шок и че трябва да полежа няколко дни. После ми рече колко би се радвал да ме види отново, но би желал да е било по друг повод. Той бил доктор на баща ми в продължение на години и ме виждал като бебе. След малко излезе с думите, че щял да остави лекарства на Върна, а после тя се появи отново, носейки поднос със сок, вода и няколко хапчета, които трябвало да изпия веднага.

Следващото нещо, което си спомням, беше, че когато се събудих, Джесика стоеше до леглото ми. Отначало си помислих, че пак сънувам и че кошмарът ми продължава, но щом тя проговори, осъзнах, че бях будна.

— Лаура, скъпа — каза тя, — бях шокирана като чух какво се е случило. Как се чувстваш?

— Добре съм — промърморих аз, — ще се оправя. Изхвърчахме от пътя, това е всичко.

— Това е всичко? — тя беше възмутена. Ако не знаех, щях да си помисля, че наистина беше загрижена. — Това е всичко? Можело е да загинеш!

„Ти разочарована ли си, че не загинах?“ — помислих си мрачно.

Джесика седна на един стол до леглото.

— Знаех си, че можеше да стане нещо — каза тя. — Знаех, че не трябва да се има доверие на Джейк Шенън. Знаех, че не е добър...

— Вината не бе негова! — изкрещях аз. — Другият автомобил се движеше право срещу нас. Джейк ми спаси живота. Той не е виновен. Той е...

— Не се разстройвай — прекъсна ме тя. — Докторът каза, че имаш нужда от спокойствие и почивка. Но не ме интересува какво мислиш, Лаура. Ако не беше излязла с него, това нямаше да се случи. А той прояви нахалството точно сега да се обади. Казах му...

— Джейк се е обадил? Защо не ми каза? Защо не ми даде да говоря с него?

— Защото ти почиваше — отвърна Джесика с досада, — защото беше заспала. Казах му, че си добре, а той рече, че ще позвъни покъсно. Добре ли е така?

Кимнах слабо, а тя се изправи.

— Сега ще те оставя да си починеш още. Скоро Мария ще ти донесе вечерята. Може би един омлет, нещо специално.

— Благодаря — казах аз и се обърнах на другата страна.

Джесика постоя безмълвно до леглото ми и после я чух как тихо излезе от стаята.

Този път не можах да заспя. Чувствах се уплашена. И самотна. Искях да говоря с Джейк. Изведнъж това ми се стори най-важното нещо на света. С него се чувствах в безопасност. Той би знаел какво да направи и как да ми помогне. И тогава си спомних нетърпеливия му глас: „Не мога да повярвам, че Джесика би се опитала да ти навреди“. Той не ми вярваше. Но бе загрижен за мен и знаех, че би ми помогнал.

Когато Мария ми донесе вечерята, я попитах къде е най-близкият телефон. Тя се засмя и рече, че сигурно съм болна. Не съм ли забелязала, че имало телефон в стаята ми, на ниска масичка до креслото? Усмяхнах се и казах, че съм забравила, а тя го взе и го сложи на стола до леглото. Реших да се обадя веднага щом излезе от стаята — останалите щяха да вечерят и никой нямаше да ме безпокои.

Отговори ми Етел Шенън. Беше изненадана да ме чуе, но с тревога ме попита как се чувствавам.

— О, така се радвам — възкликна тя, когато я уведомих, че съм добре. — Зная, че Джейк би искал да говори с теб, но тази вечер излязоха с чичо му на гости у приятели в Глендейл. Ще му кажа да ти се обади утре.

Щом затворих телефона, почувствах паника. Нямаше никой, към когото да се обърна. Никой. Бях сама. Изобщо да не бях идвала в Калифорния. Всичко щеше да си бъде наред, ако бях останала у дома с Максин, Джонатан и Аби. Аби. Бащата на Аби живееше в Лос Анджелис и преди да замина, тя ми беше дала телефонният му номер. Може би той щеше да ми помогне, може би щеше да ми повярва, че говоря истината.

С нарастващо вълнение затърсих тетрадката, където бях записала номера на Били Дей. Той беше известна филмова звезда, но го бях

срещала няколко пъти, когато ни бе посещавал в Лондон и бях сигурна, че ме помни. Дали?

Намерих номера и избрах. Но сърцето ми спря да бие, когато чух телефонния секретар. Мистър Дей отсъства от града за няколко дни, но ако исках да оставя името си и телефона... Казах на любезния секретар, че няма да оставя името си, а ще се обадя следващата седмица, и му благодарих.

— Всичко хубаво — отвърна той, — приятен ден.

Приятен ден. Това беше смешно. Още повече, че денят отдавна беше превалил. А как мога да прекарам приятен ден, когато...

И в този момент разбрах какво бях чула. Прищракване по линията. Бях задържала малко слушалката на ухото си, след като телефонният секретар бе изключил, и чух прищракване по линията. Някой ме беше подслушвал. Някой ме беше подслушвал на деривата. Някой от къщата.

Не ядох от омлета си. Отказах да докосна и плодовете, които Мария ми донесе по-късно. Не преставах да треперя, а устата ми бе засъхнала от страх. След малко пийнах кафе и взех хапчетата, оставени ми от Върна. Джесика дойде да ми пожелае лека нощ, Тод подаде главата през вратата и аз отново останах самотна и неспособна да заспя. И отново сънувах огромен автомобил с броня под формата на хилещи се зъби, който ме преследваше по дълъг, криволичещ каньон.

Изведнъж се събудих, убедена, че бях чула шум. Остър, внезапен шум на балкона. Изправих се в леглото, втренчила поглед в тъмнината, а сърцето ми биеше като ковашки чук. Отвън имаше някой.

В стаята бе много тъмно, само едно малко снопче светлина се прокрадваше между пердетата. Може би отново сънувах. Но в този момент чух шума още веднъж — отчетлив, тътрещ звук, като че ли някой провлачваше краката си по балкона. И тогава чух още нещо — скърцането на дръжката на френския прозорец.

Отвън имаше някой. Отвън, на балкона. Някой се опитваше да влезе.

ОСМА ГЛАВА

Мисля, че тогава съм изкрещяла. Всъщност сигурно съм го направила, тъй като след малко чух шум от стъпки, вратата на спалнята ми се отвори и някой пусна лампата. Тод стоеше на входа, а широките му сини очи бяха загрижени.

— Лаура, какво има? — попита той напрегнато.

Отново ме обзе паника и аз посочих към прозореца.

— Там! На балкона има някой, опитва се да влезе!

Отново се отпуснах на възглавницата и затворих очи с надеждата, че ще престана да треперя. Чух отварянето на прозореца и стъпките на Тод на балкона. След това той отново влезе и внимателно го затвори, а аз пак отворих очи, уплашена от това, което можех да видя.

В този момент се появи Джесика, а лицето ѝ изразяваше помътена небрежност.

— Какво се е случило — попита тя нетърпеливо, — чух някой да вика. Какво става?

Гледах към Тод.

— Кой... кой беше? — запънах се. — Хвана ли го?

Той стоеше до леглото и ме гледаше. Лицето му изразяваше тревога.

— Е? — настоятелно продължи Джесика. — Ще ми каже ли някой какво става тук?

Тод се обърна към нея.

— Лаура каза, че имало някой на балкона. Проверих, но няма никой. Сигурно си е отишъл, или... — Гласът му заглъхна.

Гледах го с отворена уста. Той не ми вярваше. Сигурна бях, че не ми вярваше.

— Там имаше някой — извиках аз. — Имаше някой. Чух го да...

— Него? — прекъсна ме Джесика. — Как разбра, че е мъж?

— Ами... не знам — запънах се. — Просто допуснах, че трябва да е... не знам...

— Сигурно си сънувала кошмари — каза тихо Тод. — Все още си в шок от катастрофата.

— Чух нещо — рекох упорито. — Чух. Убедена съм.

Отново затворих очи, не желаейки да виждам престорената загриженост на лицето на Тод. Или подозрението у Джесика.

— Какво става? Какъв е този шум?

Отворих очи и видях как Върна влетя в стаята. Беше облечена в елегантен пеньоар, с цвят на слонова кост, а лицето ѝ изглеждаше старо и напрегнато без грим.

— Лаура е сънувала кошмари — рече Джесика нетърпеливо. — Сънувала е кошмари и е извикала — това е всичко.

— Чух, че има някой на балкона — защитих се яростно.

Вече не се чувствах уплашена, а разгневена. Ядосвах се на себе си, че реагирах толкова истерично. Трябваше да запазя тишина, да стана от леглото и да проверя. Яд ме беше и на Тод и Джесика, тъй като не ми вярваха. Как се осмеляваха да ме обвиняват, че съм си въобразявала? Освен ако... освен ако искаха да мисля така. Може би всичко това е било планирано от тях. Може би съзнателно са се опитвали да ме сплашат, първо с катастрофата, а сега с натрапника на балкона. Може би това беше план. Те се опитваха да ме сплашат и прогонят. Но защо? Защо?

— О, горкичката! — каза Върна. Мина покрай Джесика, дойде и седна на леглото. — Разбира се, че си сънувала кошмари. Все още си в шок от катастрофата. — Тя взе ръката ми в нейната и се усмихна. — Необходими са ти тишина и спокойствие, далеч от Саксънууд. Имаш нужда да бъдеш някъде, където би могла да се отпуснеш и възстановиш, без да бъдеш безпокоена, където да забравиш всичко за катастрофата и да възвърнеш нормалното си състояние.

Кимнах. Точно от това се нуждаех.

— Мисля, че... искам да си отида у дома — казах аз, — у дома в Лондон. Възможно по-скоро.

— Не бъди глупава — рече Върна, като ме галеше по ръката. — Не можеш да направиш това. Първо, не си готова да пътуваш. Доктор Арънсън ти препоръча спокойствие и тишина в следващите няколко дни. Пък и ти току-що си пристигнала. Не искаш да полетиш обратно, преди да сме се опознали, нали?

Не казах, че го исках повече от всичко на света. Не казах, че исках да се прибера в Лондон. Но Върна беше права. Още не бях готова за пътуване. Пък и Джейк...

Тя поверително се наведе към мен.

— Имам прекрасно малко място в Малибу — прошепна тя. — Точно на плажа е и не би повярвала колко е спокойно. Няма какво да правиш, освен да плуваш и да гледаш прибоя. Ще ти хареса. Сега ти предлагам...

Джесика бързо се намеси:

— Върна, мисля, че Лаура все още не бива да напуска Саксънууд. Тя има нужда от внимание и добра храна. Сигурна съм, че доктор Арънсън не би го одобрил. — Тя размени тревожни погледи с Тод, който се намеси.

— Смятам, че тя трябва да остане при нас, Върна. Тук можем да се грижим по-добре за нея.

Върна ги погледна смразяващо.

— Детето се нуждае от спокойствие и тишина, без да се вдига шум около него. Ще си готвим сами, а можем да си вземем Мария или някоя от другите. А и Малибу не е на края на света. Ако има нужда ще извикаме доктора и той ще дойде. — Тя отново се обърна към мен. — Какво ще кажеш, Лаура? Как би се чувствала няколко дни на плажа със старата ти американска леля?

Усмихнах ѝ се признателно:

— Ще ми хареса. Благодаря ти.

— Добре. — Върна стана и се упъти към вратата. — Утре ще изпратя някой да подреди къщата, а вдругиден можем да се нанесем, ако си добре.

— О, ще се оправя — казах аз, — само се опитай да ме спреш.

— Все още си мисля, че това е една луда идея — рече Джесика, — и тук можеш да получиш тишина и спокойствие, Лаура. Колкото искаш.

Спомних си човека на балкона и кадилака, който връхлетя на тясното пътче, и поклатих глава.

— Мисля, че промяната ще ми подейства добре — казах аз. — Хубаво би било да съм до морето.

— Утре ще се обадя на доктор Арънсън — рече хладно Джесика. — Да видим какво мисли той. — Тя погледна към Тод. — Е, предлагам

сега да те оставим на мира. Можеш да поспиш малко. Както и ние. Лека нощ, Лаура.

Щом си отидоха, постоях известно време будна, наострила уши и за най-малкия шум отвън да не би още някой натрапник да се опита да проникне в къщата. Следващото нещо, което си спомням беше, че вратата се отвори и влезе Мария, с кафе и плодов сок. Беше утро, а стаята бе окъпана в слънчева светлина.

Цяла сутрин стоях в стаята си, но към обяд започнах да ставам неспокойна, затова станах от леглото, взех един душ и се запътих надолу по стълбите. Все още се чувствах малко опиянена, така че седнах на един шезлонг на терасата, да се понаслаждавам на слънцето. Щом погледнах брилянтните градини, разбрах, че не бих се чувствала спокойно в Саксънууд, въпреки удобството на къщата и очарованието на околността. Нямах търпение да се махна. Жадувах за утрешния ден, когато заедно с Върна щяхме да заминем за къщата ѝ в Малибу. Представих си просторния пясъчен плаж, ограден с вълноломи, и ми се прииска вече да сме там, далеч от зловещата, преситена красота на Саксънууд.

Върна и Джесика си бяха вкъщи на обяд и ние ядохме лека морска салата, последвана от портокалов сок на масичката до басейна. По време на обяда Върна постоянно говореше за къщата ѝ в Малибу и колко прекрасно щели сме да си прекараме там. Тази сутрин беше говорила с доктор Арънсън и той бил казал, че нямам нищо против идеята при положение, че се чувствах възстановена. Тя му обещава да се погрижи за това.

— Все още мисля, че ще е по-добре да останеш тук — каза Джесика. — Лаура, повярвай ми, в Саксънууд можем да се грижим по-добре за теб.

Но аз поклатих глава. Трябваше да се махна от нея и от имението. Тук повече не се чувствах в безопасност и се нуждаех от време да помисля, да изясня чувствата си към Джейк, Джесика и Тод. Ако опасенията ми са били неоснователни, ако съм си въобразявала всичко, което се бе случило, тогава може би няколко спокойни дни до морето биха ми помогнали да видя нещата в истинската им светлина. Не, каквото и да ставаше, трябваше да се махна. Възможно най-скоро.

След това Върна и Джесика ме оставиха на сянката до басейна и аз се унесох в дрямка, наслаждавайки се на спокойствието на

градините. Сигурно съм заспала, тъй като си спомням, че се събудих внезапно, за да видя Джейк, който ме гледаше с весела усмивка на лицето си.

— Здравей — рече той. — Красива си, когато спиш.

— Само тогава ли? — подразних се аз.

— Не, не само тогава. Винаги. — Той седна до мен, наведе се и ме целуна. — Как се чувстваш? — каза той след малко и отново ме целуна бавно, преди да успея да му отговоря.

— Добре съм — отвърнах най-сетне, — особено, когато си до мен.

— Мисис Кордел ме прие много учудено — рече той опечалено, — тази жена нещо не ме харесва.

Бързо смених темата:

— Как е колата? Много лошо ли е повредена?

— Не, не е много. Но леля Етел едва не полудя от случилото се. Каза, че за последен път карам неин автомобил.

— О, ще си промени намерението — рекох аз и го запитах след това. — Каза ли всичко на полицията?

— Разбира се — отвърна той и погледна в страни, — но те разполагат само с нашето становище. Нямаме доказателства. Освен ако не си забелязала номера на кадилака.

Поклатих глава.

— Е, тогава — каза Джейк, — те няма на какво да се опрат, нали? Освен ако онзи тип отново се опита да направи същото?

— Ами трябва да побърза, тъй като повече няма да съм тук — рекох аз.

Джейк ме погледна объркано и аз му доверих, че следващия ден заминавахме с Върна за Малибу. След като той попита защо, му разказах всичко, което се беше случило предишната нощ. Щом свърших, той ме целуна нежно по бузата и рече:

— Бедната. Сигурно катастрофата ти е повлияла много лошо.

Вторачих се в него:

— Какво искаш да кажеш?

Той погледна неловко и каза:

— Ами, сигурно си била разстроена и си си въобразила шумовете. Искам да кажа, че не е имало никой на балкона, нали? Само си си помислила, че си чула някой.

Не вярвах на ушите си. И той не ми вярваше. Джейк беше като другите, като Върна, Джесика и Тод. Той не ми вярваше. Никой не ми вярваше.

— Може и да си прав — рекох аз и леко му се усмихнах.

— Малибу е прекрасно място — каза весело той, — може да дойда да те видя. Какъв е адресът?

— Не знам — отвърнах равнодушно.

Не бях сигурна дали отново исках да видя Джейк, при положение, че не ми вярваше. Той бе последната ми надежда. Но сега не можех да му се доверя. Не можех да се доверя на никого. Нямах към кого да се обърна. Нямах никого. Бях сама.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Крайбрежната къща на Върна изобщо не отговаряше на това, което очаквах. Не знам защо си я бях представила малка и неудобна, почти като ваканционната вила, която Максин беше наела преди няколко лета. Но тази на Върна беше твърде различна. На първо място тя бе огромна, с поне пет спални и огромен хол с прозорци от пода до тавана. Освен това беше чудесна къща, с луксозни мебели и всичко необходимо за удобен калифорнийски живот. Най-вече ме впечатли разположението ѝ. Беше построена точно на плажа. На предната ѝ страна имаше веранда, която заемаше цялата дължина — Върна я наричаше „палуба“ и наистина на моменти приличаше на кораб — от нея надолу водеха стълби към блестящия океан, който се простираше чак до хоризонта и от двете страни. До къщата имаше градина, която като че ли беше издълбана в скалистите склонове, които стръмно се спускаха към брега.

Докато пътувахме на север към Малибу, по магистралата Пасифик Коуст, Върна ми каза, че докато е била женена винаги е живяла там.

— Но аз винаги съм искала да се върна в Саксънууд — рече тя. — Така че след това отново се върнах у дома. Където ми е мястото.

— А съпругът ти? — попитах аз. — Той...

— О, той загина — отвърна тя тихо. — Удави се. — Тя ми се усмихна нервно, а плимутът опасно се отклони от посоката си. — Всъщност, удави се точно пред къщата.

И аз се засмях нервно.

— Е, не съм изненадана, че не си могла да продължиш да живееш там.

— Не съм мислила да продавам мястото — рече Върна замечтано, — къщата е чудесна и е идеална за ваканции и почивки. Морето е толкова красиво. Мога да седна и да го гледам цял ден.

Върна беше права. Морето беше красиво, но на моменти — твърде диво и първите дни прекарвах с часове на палубата, и гледах

как вълните се разбиват в блестящия пясък. Къщата се намираше на север от Малибу и наоколо нямаше много други такива — от време на време ми се струваше, че безкрайният плаж и огромният зелено-син Пасифик бяха наша собственост. Винаги ще си спомням това прекрасно преживяване: горещият бял пясък под голите ми крака, докато сутрин тичах към морето; прибойт, който се пенеше в катурналите се в океана камъни; чайките, които кръжаха над блещукащата вода; и в далечния хоризонт — кълбата от дим от минаващите параходи.

Не правехме нищо особено през деня. Аз спях, плувах и се печах на слънце, надявайки се да придобия калифорнийски тен, който Джесика ми бе обещала, а Върна седеше на палубата и четеше или сновеше в кухнята. Бяхме решили да се грижим сами за себе си и тя доброволно бе поела готвенето. Един следобед отидохме с плимута до близкия музей Пол Гети, построен да изглежда като римска вила и съдържащ смайваща колекция от картини, скулптори и антични предмети. Рембранд, Рубенс и Гейнсбъро изглеждаха странно под ослепителното слънце на Малибу, но Калифорния беше пълна с такива изненади. От време на време излизахме с колата на крайбрежни разходки, но предимно си седяхме вкъщи, наслаждавайки се на спокойствието. Вечер говорехме и гледахме телевизия или разглеждахме албумите ѝ. В тази къща тя пазеше всички свои снимки, записки и други сувенири от актьорската ѝ кариера и често се връщаше към холивудските си дни, докато седяхме на палубата и гледахме тъмния, шумен прибой.

Докато дните се нижеха, кой от кой по-хубави, започнах да се отпускам и да чувствавам отмора. Скоро Саксънууд ми се струваше нещо малко повече от лош сън. Джесика се обаждаше всеки ден, за да разбере как съм. Тод също говореше с мен, ако си беше вкъщи. Въпреки това, не дойдоха да ни видят и аз се радвах. Не исках някой да ми припомня всичко, което се бе случило. Но с минаването на дните започнах да се замислям дали все пак Джейк и другите не бяха прави. Може би съм си въобразила натрапника на балкона и колата, която ни следеше до Дисниленд. Може би катастрофата с бийтъла наистина е била случайна, а и сигурно погрешно съм възприела заплахата на Джесика през онзи първи следобед.

Джейк не ми се обади, но и разбира се не съм очаквала. Той нямаше представа къде се намирам, а и аз не исках да говоря с него, докато не бях изяснила чувствата си към него. Все пак ми липсваше. Жадувах да бъде с мен и заедно да прекарваме дългите, лениви дни на пустия плаж и спокойните лунни вечери. Мисля, че тогава осъзнах, че обичам Джейк и че искам винаги да съм с него. Но можех ли да бъда сигурна за неговите чувства към мен? Той не ми повярва, когато му казах, че са ни следили и че на балкона е имало някой. Ако не ми имаше доверие как би могъл да ме обича? А и как аз бих могла да го обичам?

Беше сутринта на петия ден в Малибу, когато се събудих, чувствайки, че ми беше достатъчно и че исках да се върна в Саксънууд. Миналите четири дни бяха чудесни, но сега разбрах, че бе време да поема живота си, там където го бях оставила. Бях превъзмогнала шока от катастрофата и нямах извинение да оставам по-дълго. Освен това бях започнала да се чувствавам неспокойна. Дните, прекарани на слънце и в плуване бяха прекрасни, но имаше още много да се види и да се направи в Калифорния. Пък и съзнавах, че исках да видя Джейк. Повече от всичко исках да видя Джейк.

Докато седяхме на палубата и закусвахме на слънце, казах на Върна, че възможно най-скоро искам да се прибера в Лос Анджелис.

Тя ме погледна за миг, а очите ѝ се разшириха от изненада.

— Не — рече тя накрая. — Така добре си прекарваме тук. Мислех, че ти харесва. Мислех...

— О, разбира се — прекъснах я аз и сложих ръце върху нейните, — харесва ми. Чудесно е. Това е... о... това е едно от най-прекрасните места, които съм виждала. Но повече не мога да остана тук. Има толкова неща, които искам да видя и да направя, преди да се върна в Англия. А и Джесика ще си помисли, че ще е грубо от моя страна да оставам още.

— Ще си помисля. — Очите на Върна бяха твърди и студени, а суровият ѝ глас ме изненада. — Ще си помисля — не съм сигурна дали искам да се връщам все още. Изобщо не съм сигурна.

— Е, няма нужда да се връщаш и ти — казах весело, — можеш да останеш тук, нали?

— Да остана тук сама? Опасно е. — Тя поклати глава. — Не, не искам все още да си тръгвам. Може би след ден, два. Може би тогава

ще се чувствам по-различно.

Свих рамене и промених темата.

Може би и да беше права. Още ден-два нямаше да ми навредят, пък и трябваше още да поработя върху тена си. Няколко допълнителни часа на слънцето биха могли да направят чудеса. В Чалфонт нямаше да ме познаят.

На следващия ден отново повдигнах въпроса, но Върна не си беше променила решението. Този път тя възприе по-умолителен тон.

— Нима искаш да си отидеш толкова скоро? Моля те, само още ден-два.

Усмихнах се и кимнах, но вече не се чувствах щастлива тук. Изведнъж красивата къща бе заприличала на затвор. Върна предложи през деня да направим екскурзия и да отидем до старата Испанска мисия близо до Вентура, но аз отказах. Нямах настроение за забавления.

— Виж какво, скъпа — рече тя след мълчаливата вечеря. — Скоро ще се приберем, обещавам. Може би утре или вдругиден.

Погледнах я с надежда, а тя продължи като в сън:

— Не те виня, че искаш да се върнеш в Саксънууд. Там е толкова красиво, нали? Откакто се помня винаги съм обичала това място. Там сме израснали, баща ти и аз.

Кимнах.

— Знаем. Вече ми каза.

Тя ме погледна пребрежено:

— Така ли? Да, сигурно. Знаеш ли, къщата е построена от твоя дядо, като сватбен подарък за майка ми. Там съм родена. Също и баща ти. Толкова я обичам. И съм убедена, че и ти ще я заобичаш, когато дойдеш да живееш тук.

Погледнах изненадано Върна.

— Но аз няма да живея тук — засмях се нервно. — Не бих могла. Моят дом е в Лондон. Пък и никога не бих могла да живея в Саксънууд. Просто е... прекалено голямо. Какво ще правя в такава огромна къща. О, не, никога. Не бих могла да живея там. Никога.

Възцари се мълчание и най-накрая тя проговори:

— Съжалявам да чуя това. Много съжалявам. — Гласът ѝ внезапно бе загрубял. — Знаеш ли, Лаура, не бих понесла мисълта да се случи нещо на Саксънууд. Ако попадне в лоши ръце, бих... — Тя не

довърши изречението, но нямаше нужда. От яростното изражение на лицето ѝ можех да установя какво имаше предвид. Тогава си спомних завещанието на баща ми и се сетих, че сега аз бях собственичката на Саксънууд. До момента това не значеше кой знае колко за мен — беше само едно от многото нереални неща, които ми се бяха случили от пристигането ми в Калифорния. Сега, след като чух Върна да говори за къщата и видях колко много държеше на нея, внезапно се почувствах неспокойна. Знаех, че колкото може по-скоро трябваше да напусна Малибу.

Нервно се закашлях и казах:

— Мисля, че е по-добре да тръгна утре, ако нямаш нищо против. Тук прекарах чудесно, но трябва...

— Аз не искам да тръгвам — рече тя хладно, — все още не.

— Може би — продумах аз, надявайки се, че не изглеждах толкова разтревожена, колкото се чувствах, — но аз искам да си тръгвам. Трябва. Ако не ме закараш ще помоля Тод да дойде и да ме вземе. Или ще си повикам такси. Съжалявам, но наистина трябва да си тръгвам утре.

Върна не каза нищо. Тя гледаше в пространството с безизразно лице.

— Сега... ще отида да си приготвя багажа. — Станах на крака и отидох в стаята си, като я оставих да седи мълчаливо.

На другата сутрин се събудих късно и когато излязох, намерих Върна да стои неподвижно на палубата, загледана в морето. Извиках ѝ едно „добро утро“ и се затичах към плажа за ежедневно ми сутрешно плуване. Щом се прибрах след двадесет минути, с изненада установих, че тя все още беше там и като че ли дори не се беше помръднала.

Усмихна ми се премрежено, когато се присъединих към нея на палубата. Аз ѝ отвърнах на усмивката и казах:

— Виж какво, наистина трябва да се върна днес в Саксънууд. Ще ти бъда много благодарна, ако ме закараш. Стегнала съм си багажа и съм готова да тръгна по всяко време.

Върна съжалително ми се усмихна.

— Да те закарам? О, не мога да направя това, скъпа. Пък и колата не работи. Не мога да я запала.

Гледах я мълчаливо.

— Какво й е? — попитах накрая.

Тя сви рамене.

— Не зная. Не познавам устройството на двигателя. Мисля, че ще трябва да постоиш тук малко по-дълго.

Не знаех какво да кажа. Разбира се, Върна лъжеше. Предишния ден, когато ходихме в Малибу да пазаруваме, колата работеше перфектно. Не можех да повярвам, че двигателят се е развалил без причина. Тя лъжеше. Опитваше се да ми попречи да си отида. Е, скоро щях да сложа точка на това.

Изправих се и казах:

— Добре тогава, ще се обадя в сервиза и ще им кажа да дойдат и да я оправят. После ще позвъня на Тод и ще го помоля да ме вземе.

Върна ми се усмихна — тънка усмивка, пълна с омраза — и аз изведнъж почувствах страх.

— Направи го, миличко — рече тя тихо, — иди се обади.

Загледах я, след което се обърнах и влязох вътре. Но още преди да вдигна слушалката, знаех, че няма да има сигнал. И бях права.

Щом затворих и се обърнах, тя стоеше на входа и ми се усмихваше.

— Значи телефонът не работи? — каза тя. — Неприятно, нали? Май все пак ще трябва да поостанеш още. Независимо дали ти харесва или не.

Преглътнах дълбоко и продумах:

— Наистина така изглежда.

Сърцето ми биеше като пилотонабивачка, а ръцете ми трепереха. Знаех, че бях попаднала в капан. Трябваше да остана в къщата, независимо от волята ми. Освен ако не успеех да изляза. Да отида до съседната къща и да помоля за телефон. Или да изляза на магистралата и да стопирам.

— Мисля, че ще отида да се поразходя — казах аз и се упътих към входната врата.

— В тази горещина? Не бъди глупава. — Върна не се помръдна, но очите й бяха внимателни. — Просто заедно ще прекараме един спокоен ден тук. Както обикновено. Нали?

— Добре — отвърнах аз. — Ще... ще отида да поседя за малко на плажа.

— Хубава идея. Ще дойда с теб.

Тя остана до мен през целия ден. Нашият плаж беше частен и никой друг не го използваше. Пък и кой би повярвал, че стоя в къщата против волята си. Но аз знаех, че ако опитах да си тръгна, Върна щеше да ме спре. Трябваше да запазя спокойствие. Рано или късно някой щеше да дойде и да ни намери. Просто трябваше да запазя спокойствие.

Беше късен следобед, когато Върна предложи да поплуваме заедно. Свих рамене и зачаках да се преоблече. След малко се появи отново и изглеждаше изненадващо стройна и млада в простичък цял бански костюм.

— Не разбирам защо толкова бързаш да си отидеш? — каза тя замечтано, докато вървахме към водата. — Няма ли да ти липсва морето?

— Сигурно — отвърнах аз и прохленчих, когато една студена вълна заля краката ми. — Но искам да се върна в Саксънууд.

— Саксънууд е мой — каза твърдо Върна, с глас, който едва успях да позная.

Погледнах я изненадано, докато влизах в морето, но се видях принудена да спра, тъй като внезапно тя ме сграбчи за ръката и повтори:

— Саксънууд е мой. Ти нямаш права над него. Никакви права.

— Но баща ми — започнах аз, — баща ми е оставил...

Тя се засмя високо и остро.

— Не е знаел какво прави, глупакът. Да даде къщата на теб, едно дете, което едва е познавал, което въобще не познава мястото, не го обича...

Тя ме погледна толкова омразно, че дъхът ми секна.

— Ти не го заслужаваш. И няма да го имаш. Няма да ти позволя да го продадеш. Няма да ти го позволя!

— Но аз няма да го продавам! — извиках отчаяно. — Не бих си помислила...

— Чух те да го казваш! — Стисна ме още по-здраво. Опитах се да се освободя, но тя се оказа изненадващо силна.

— Обещавам ти, че няма да продавам Саксънууд! — задъхах се аз. — Моля те, повярвай ми!

Тогава хватката ѝ се отпусна и аз изтеглих ръката си. Стояхме на вълните и се гледахме. И в този момент осъзнах истината.

— Ти беше, нали? — казах аз. — Ти ме следеше с кадилака и се опита да влезеш в стаята ми. Ти се опита да ме убиеш като ни изхвърли от пътя.

Върна се усмихна широка.

— Не аз — рече тя. — Сам. Той направи всичко това. Този човек би направил всичко за пари. Само се опитвах да те сплаша и да те прогоня.

— Но защо? Защо?

— Няма да ти позволя да ми отнемеш Саксънууд — рече тя и тогава отново ми сграбчи ръката като в менгеме.

Олюлях се и паднах назад във водата, а тя падна върху мен. Борехме се няколко мига, докато вълните ни заливаха, след което усетих как ръцете ѝ натискаха главата ми надолу, надолу. Опитах се да извикам, но устата ми беше пълна с вода и всичко, което почувствах беше някаква огромна тежест в гърдите ми и ревяща тъмнина в главата ми, която се усилваше непрестанно...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Знаех, че се съпротивлявах, тъй като си спомних как започнах да ритам и да удрям някой с юмруци, но изглеждах безсилна срещу тежестта в гърдите ми и ревящата тъмнина в главата ми. И тогава, внезапно някой ме повдигна и аз с мъка изплувах на повърхността, задъхана, плюеща вода и хленчеща от страх. Отново замахах с юмруци и усетих някакви ръце, които се мъчеха да ме обуздаят. Една вълна ме заля, напълни очите и устата ми с вода и аз се задавих и паднах, махайки отново с ръце и крака. После онези ръце отново ме хванаха и аз немощно се опитах да им се изплъзна, докато внезапно не разбрах, че те ме държаха и повдигаха, а някакъв глас викаше в ухото ми:

— Лаура, Лаура, всичко е наред. Сега си в безопасност. Всичко е наред.

— Недей — изръмжах аз. — Пусни ме. Моля те...

Тогава ревящата мъгла в очите и ушите ми започна да се изяснява и аз осъзнах, че стоях на крака, облегнала глава на нечий гърди, а силните ръце ме държаха нежно, но здраво. Погледнах нагоре и видях високо над себе си една самотна чайка, която се виеше в брилянтното синьо небе. А по-отблизо ме гледаше едно лице, което твърде добре познавах.

— Здравей! — каза Джейк. — Надявам се нямаш нищо против едно такова появяване от моя страна?

Гледах го, без да зная дали да плача или да се смея. После той сниши лицето си към моето и ме дари с дълга, солена целувка, от която ми спря дъхът.

След това заедно се помъкнахме нагоре по брега и аз си спомням, че се огледах на всички страни за Върна и попитах:

— Къде е тя? Тя се опита...

— Всичко е наред — прегърна ме Джейк още по-силно. — Върна не е в състояние да навреди на никого. Тод е в къщата заедно с нея.

— И Тод ли е тук?

Джейк кимна.

— Обадох му се тази сутрин. Тъй като исках да те видя, но не знаех адреса. А той ми каза, че двамата с майка му били загрижени, защото телефонът тук не отговарял, а Върна се е държала странно през последните седмици. Затова дойдохме заедно, за да се уверим, че всичко е наред.

— И намерихте Върна, която се опитваше да ме убие — промълвих горчиво.

Вече бяхме стигнали къщата и се качвахме по стълбите. Чух как вътре някой хълцаше и предположих, че е тя.

— Не искам да влизам — казах на Джейк. — Ще чакам тук, докато стане време за тръгване.

— Вече е време — прошепна той. — Тод ще остане с леля ти, докато пристигне линейка. Аз ще те закарам вкъщи.

— С бийтъла?

Той кимна.

— Ти беше права, леля Етел си промени решението. Но имам стриктни инструкции да избягвам големи черни кадилаци.

Този път се зарадвах да видя Саксънууд, когато най-сетне малкият червен автомобил се закатери нагоре по алеята между познатите зелено кадифени поляни. Сега знаех, че тук бях на сигурно място и че това място не носеше опасност за мен.

Джесика ни чакаше на терасата и протегна ръце да ме посрещне.

— О, Лаура, така се тревожихме — каза тя. — Добре ли си? Какво стана?

Разказах й всичко, което знаех, след което Джейк описа какво са видели с Тод, когато са пристигнали. Разбира се, намерили къщата празна, но щом излезли на палубата, видели две фигури, които се боричкали в морето и как Върна ме натискала под...

— О, не — изръмжа Джесика. — Колко ужасно! И цялата вина е моя. Изобщо не трябваше да ти позволявам да ходиш с нея.

— Ти се опита да ме спреш — казах аз. — Много настоятелно се опита да ме спреш. Но не те послушах. Страхувах се... — Прекъснах мисълта си, съзнавайки колко глупави изглеждаха сега подозренията ми. После продължих. — Мислех, че ти се опитваше да ме убиеш. За да си възвърнеш Саксънууд.

Джесика избухна в смях.

— О, Лаура, само ако знаех — рече тя. — Мразя това място. Винаги съм го мразела. Тод и аз се преместихме тук само защото баща ти не искаше да го напуска. Но, разбира се, Върна беше луда по имението. Буквално луда.

— Толкова луда, че да извърши убийство — забеляза Джейк.

Джесика кимна.

— Тя винаги е била странна, но смъртта на баща ти наистина я потресе, Лаура. А когато каза, че си щяла да продадеш Саксънууд, тя окончателно полудя.

Потреперих при спомена за дивия поглед в очите на Върна и жалостивото хълцане, носещо се от къщата на плажа, точно преди да тръгнем с Джейк.

— Толкова глупава съм била — промълвих бавно. — Наистина мислех, че ти искаше да се отървеш от мен. — И аз казах на Джесика за разговора между нея и Тод, който бях дочула през първия си ден в Саксънууд.

— Ние говорехме за Върна — каза тя. — Имах подозрението, че може да създаде проблеми. Наистина почувствах, че би се опитала да ти навреди, тъй като сега къщата е вече твоя. И тя го направи, разбира се, с помощта на Сам. — Тогава тя се приближи и ме прегърна. — Но сега всичко свърши, Лаура. Опитай се да забравиш лошите времена и се наслаждавай на остатъка от ваканцията си. Забрави напълно последните няколко дни.

Опитах да го направя, но не беше лесно. Двамата с Джейк прекарахме прекрасни дни в седмиците, които последваха, но в нощите, когато бях сама в стаята си в Саксънууд, спомените се завръщаха и аз се събуждах, крещейки от кошмарите за гигантски черни коли и ръце, които ме притискаха под зелена вода, в която се давех.

Но след време те свършиха и с тях свърши времето ми в Калифорния. Заедно с Джейк прекарахме последния ден на плажа в Санта Моника, но това не беше наистина последния ни ден, тъй като скоро той щеше да се върне в Лондон. През есента отново щяхме да се видим.

— Ще се видим на летището — прошепнах аз, след като се целунахме за лека нощ на последната седалка на бийтъла.

— Сигурно с неудоволствие ще ти махам за довиждане — рече той, галейки ме по косата, — но това ще продължи само няколко седмици. После отново ще бъдем заедно.

Усмихнах се щастливо, а той ме притисна силно до себе си.

На другата сутрин си взех довиждане с Мария и останалите от персонала и отидох да потърся Джесика.

Тя ме чакаше отвън на слънчевата тераса до пурпурния олеандър.

— Ела пак да ни видиш — каза тя и взе ръцете ми в нейните. — Не ни споменавай с лошо, само заради това, което се случи.

— Няма — отвърнах аз. — Саксънууд ще ми липсва.

— И ти ще ни липсваш — усмихна се тя. — Защо не дойдеш при нас за Коледа? Ще се радваме да те видим пак. А и следващия път няма да има...

— Няма да я има Върна, да развали работата — намесих се бързо.

Джесика тъжно кимна.

— Докторите казаха, че ще ѝ трябват дълги години, за да се възстанови.

Потреперих при спомена за ужасния следобед в Малибу. После го прогоних от мислите си и се обърнах за последен път да видя Саксънууд.

Тод ме закара до летището с пезото си, обратно по блестящите булеварди на Бевърли Хилс и по натоварените магистрали, които се извисяваха над града. Не говорехме много. Може би и двамата си спомняхме пътешествието, което заедно бяхме направили с черния кадилак през първия ми ден в Калифорния.

— Е, сбогом, скъпа братовчедке — рече той най-накрая, когато дойде време да се качвам на самолета. Безпокоях се, тъй като от Джейк нямаше и следа, затова отначало не чух какво ми каза. — Сбогом — повтори той, — жалко, че не можахме да се опознаем по-добре, Лаура. Но предполагам, че нямам много шансове покрай Джейк Шенън. Между другото, къде е той? Не трябваше ли да бъде тук, да те изпрати?

— О, не се тревожи за него — рекох весело, — може би са го спрели на магистралата. Довиждане, Тод.

Той не каза нищо. Вместо това изведнъж ме грабна в ръцете си и така ме прегърна, че дъхът ми спря. За един миг забравих Джейк — изглежда всичко, което имаше значение, беше допирът на бузата на Тод с моята и силните му ръце, които здраво ме притискаха.

Тогавя въздъгнах и внимателно го отблъснах.

— Ще се видим на Коледа — казах аз. — Може би.

За последен път погледнах шеговитите му сини очи и нежно го целунах по бузата, преди да тръгна.

Щом най-после самолетът се издигна в ясното синьо небе, аз се протегнах над празната седалка до мен, за да хвърля последен поглед към блещукащите магистралаи, афишите, палмите и малкото къщи, които се простираха в далечината, както и към огромния зелено-син Пасифик, осеян с бели вълни и пясъци. Най-накрая ярките цветове на града се замъглиха и изчезнаха зад облаците.

— Извинете, мадам, свободно ли е мястото?

Погледнах стреснато и изненадата ми прерасна в радост, когато Джейк седна на седалката до мен.

— Надявам се нямаш нищо против едно такова появяване от моя страна — каза той сериозно, — но реших, че по-скоро бих прекарал остатъка от лятото с теб в Лондон, отколкото без теб в Лос Анджелис. Какво ти е мнението за това?

— Ела тук — промълвих аз и приближих лицето му към моето, — ела тук и ще ти кажа.

Но дълго време не си казахме нищо.

Издание:

Ланс Салуей. Опасно лято

ИК „Светулка 44“, Пловдив, 1993

ISBN: 954-8061-13-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.